

Beu (ada).

Votându-l pe EMIL CONSTANTINESCU, câștigă ROMÂNIA!

...ria a V-a
...PAGINI - 400 LEI

Numărul 115 • 7-13 noiembrie 1996

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

După o campanie electorală istovitoare, dar bine gândită și bine susținută, Convenția Democrată Română a câștigat alegerile parlamentare. Victoria este nepotrivă a CDR, care a dorit să ajungă la putere pentru a-și pune în aplicare programul de adresare a țării, dar și a electoratului, care a dorit schimbarea și a reușit să o impună prin exercițiul democratic al alegătorilor. Este prima succesiune reală la guvernare, când rotația la putere s-a făcut prin vot, după aproape 60 de ani de impunere sub diferite forme a unor for-

gerile locale și la cele parlamentare, și în primul tur al alegerilor prezidențiale. Confirmarea definitivă a maturizării politice a electoratului român va veni cu siguranță în 17 noiembrie când îl va desemna la conducerea României pe candidatul CDR, dl Emil Constantinescu.

Românii sunt hotărâți să o rupă definitiv cu trecutul comunist, refuzând să-l mai aibă în fruntea lor pe vechiul nomenclaturist Ion Iliescu, veritabil bastion al încremenirii României în vechile structuri.

Ion Iliescu va pierde alegerile din acest an, iar în anul 2000 Curtea Constituțională îi va accepta candidatura pentru... al doilea

Am câștigat parlamentarele!

mațiuni politice la conducerea executivului. Este o victorie a democrației, care cu siguranță va conduce la o creștere considerabilă a credibilității României pe plan extern.

Am câștigat parlamentarele!
Urmează prezidențialele...

Electoratul român din anul 1996 este mult diferit de cel din 1992. A dovedit acest lucru și la ale-

Urmează prezidențialele...

E vremea schimbării! E vremea înnoirii! Poporul român a înțeles că a fost mințit, că i-au fost impuse timp de șapte ani sacrificii uriașe, pe care le-a acceptat fără a întrezări însă nici cea mai vagă perspectivă a ameliorării situației sale. Pe altarul sacrificiilor poporului român s-a creat o

plutocrație veroasă și, în esența sa, antiromânească.

mandat, va însemna că nimic nu s-a schimbat în această țară.

Garantul existenței ei a fost și sperăm că nu va mai fi Ion Iliescu. Odată cu îndepărtarea sa de la Cotroceni se va închide una dintre cele mai negre pagini din istoria poporului român. Dacă

Dacă nu, vom ști cu siguranță că trăim într-o altă Românie, liberă și democratică, scăpată de sub autoritarismul unui politician avid de putere. Electoratul va hotărî și va alege... (M.V.)

Conferința de presă a PNTCD din 4 noiembrie 1996

Data de 3 noiembrie 1996, la care s-au desfășurat alegerile generale, parlamentare și prezidențiale, reprezintă o zi istorică pentru România, a precizat încă de la începutul conferinței de presă domnul Radu Vasile, purtătorul de cuvânt al PNTCD. Domnia sa a salutat totodată prezența unor oaspeți străini de marcă, prieteni și susținători ai PNTCD: José Ignacio Gómez, senator al Partidului Popular Spaniol (de guvernământ), a doamnei și a domnului Cobley, prestigioși specialiști în probleme electorale și membri ai Partidului Conservator din Marea Britanie. Au fost prezente la conferință și două televiziuni independente din Rusia, interesate de rezultatul scrutinului din România.

Prima parte a conferinței de presă a fost consacrată evenimentului electoral. Conform primelor estimări realizate de IMAS și IRSOP, CDR – principala forță de opoziție, conduce în preferințele alegătorilor, la o distanță apreciabilă de PDSR, partidul de guvernământ. De asemenea, candidatul său la președinție, profesorul Emil Constantinescu, îl surclasează pe Ion Iliescu cu câteva procente, urmând ca viitorul șef al statului să fie desemnat printr-un al doilea tur de scrutin. PNTCD este însă un partid matur și responsabil care nu se lasă îmbătărit de victorie. Aceasta a putut fi prevăzută cu mult timp înaintea alegerilor și confirmată pe teren, în campania electorală. PNTCD așteaptă cu încredere rezultatul final al votului de la 3 noiembrie pentru a putea evalua corect variantele de ali-

anță, în vederea accederii la guvernare. Domnul Radu Vasile a remarcat numeroasele nereguli care au marcat și de data aceasta campania electorală, atrăgând atenția asupra cauzelor care le fac posibile: lipsa unei evidențe clare a electoratului, carențele legilor electorale și absența

unei instanțe electorale instituționalizate, cu caracter permanent.

Purtătorul de cuvânt al PNTCD a evocat personalitatea marelui om politic Corneliu Coposu, de la a cărui moarte se va împlini curând un an, exprimând recunoștința față de cel ce va rămâne "contemporanul nostru".

În altă ordine de idei, domnul Radu Vasile a dat o replică ziaristilor de la "Adevărul" care i-au deformat afirmațiile dintr-un interviu acordat "României libere". Domnia sa a amintit, în acest context, că grupul senatorial PNTCD l-a sprijinit pe guvernatorul BNR, dl Mugur Isărescu,

electoratului care să-i dea răgazul de a amorsa redresarea economiei".

Luând în continuare cuvântul, domnul academician Gabriel Tepelea a prezentat ziaristilor un caz de adăvărată "găinirie" electorală, petrecut la Oradea. Rectorul Universității horene, Teodor Maghiar, vicepreședinte al PDSR, a fost surprins de un ziarist încercând să introducă în urnă 15 buletine de vot, în numele tuturor membrilor familiei sale. Cazul de flagrant delict a fost deferit Parchetului. Domnul profesor Tepelea a subliniat incompatibilitatea dintre calitatea de dascăl și cea de infractor, în cazul lui Teodor Maghiar și a cerut Alianței Universitare să procedeze la suspendarea sa din învățământ.

Vicepreședintele PNTCD, domnul Ion Rațiu, a prezentat câteva cifre electorale semnificative, de la circa de votare din cartierul Primăverii, până nu demult fief electoral inepugnabil al lui Ion Iliescu. Aceste cifre, care atestă de asemenea o netă victorie a CDR și a candidatului său prezidențial, Emil Constantinescu, demonstrează, în opinia dlui Ion Rațiu, iminenta destrămare a PDSR, partid fără doctrină, fără susținere reală și fără viitor. Domnul Rațiu a infirmat faptul că s-ar fi pronunțat împotriva unei alianțe CDR-USD, pe care o vede și posibilă, și necesară.

În finalul conferinței au luat cuvântul oaspeții din străinătate, domniile Gómez și Cobley, care au transmis PNTCD mesaje de susținere și colaborare din partea partidelor lor.

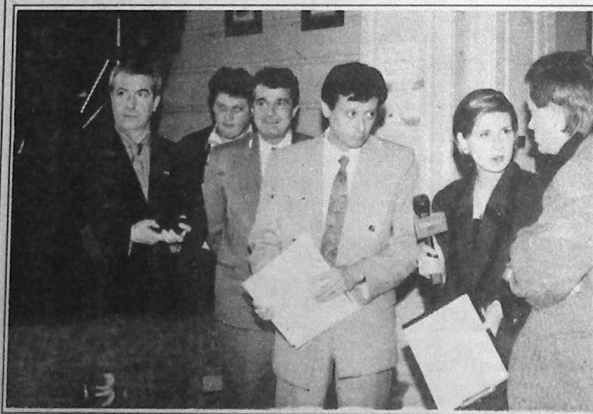
Răspunzând unei întrebări despre eventualitatea unor viitoare acțiuni revanșarde pe care PNTCD le-ar pregăti actualei puteri de sorginte comunistă, domniile Ion Diaconescu și Gabriel Tepelea au făcut, din nou, precizări clarificatoare. PNTCD nu a dorit niciodată să se răzbuie pe adversarii săi politici, fiindu-i străine ura și intențiile vindicative. Cei care s-au aflat și se află încă la putere vor fi trași la răspundere numai dacă au încălcat legile. PNTCD spune "nu" răzburării și "da" justiției. "A nu pedepsi pe cel rău înseamnă a face o nedreptate celui bun", a spus domnul Tepelea, amintind o veche pildă filosofică.

Gabriela STOICA

Diferențe suspecte între rezultatele parțiale oficiale și cele paralele

La ora la care scriem aceste rânduri, nici Biroul Electoral Central, nici Convenția Democrată Română, nu au încheiat centralizarea și numărarea voturilor pe întreaga țară. Totuși, după luarea în calcul a 84,4% dintre secțiile de votare la BEC și respectiv 55% la CDR, au apărut diferențe surprin-

BEC, respectiv CDR, este de aproximativ 3 procente în evaluarea scorurilor parlamentare ale PDSR și ale Convenției. Diferența dintre cele două evaluări este, însă, de aproape 5% când e vorba de rezultatele lui Constantinescu, respectiv Iliescu. Pe de altă parte, surprinzător, evaluările CDR și BEC pentru alte partide

zător de mari între cele două evaluări, în primul rând la rezultatele parțiale de la alegerile prezidențiale.

Nu publicăm cifrele întrucât, probabil, la ora când citiți aceste rânduri, aveți deja rezultatele finale. Subliniem în schimb câteva aspecte. Teoretic, CDR și BEC au calculat rezultatele pornind de la aceleași procese verbale. Diferența dintre rezultatele parțiale comunicate de

– inclusiv USD – și alți candidați la președinție nu diferă cu mai mult de jumătate de procent.

În aceste condiții, reamintim tuturor celor interesați că: fraudă electorală poate fi depistată și probată în numeroase cazuri chiar după încheierea procesului electoral; cei care sunt dovediți vinovați de fraudă sunt pasibili de până la 6 ani de închisoare! (S.M.)

ANUNȚ

În urma donației familiei dr. Petrovici s-a instituit un premiu pentru cea mai bună lucrare, concisă, despre Corneliu Coposu, în valoare de un milion de lei.

Rezultatul concursului va fi adus la cunoștința opiniei publice în ziua de 30 noiembrie, orele 11, la sediul central al PNTCD.

Totodată, un juriu compus din personalități ale vieții politice și culturale va atribui un alt premiu de un milion de lei pentru cea mai bună lucrare din sectorul umanist.

Festivitatea decernării va avea loc în prezența conducerii PNTCD.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, București, cod 70179.

Tel.: 6503554, fax: 6506444.

Cont virament nr.:

4510501106

BCR Filiala SMB.

Fotoreporter:

Măndru CICERONE

Tehnoredactare

computerizată:

Anca FIRESCU

Mihaela IVAN

Corectură

George ȘIPOȘ

Tiparul executat la

TIPOROX

Calea Plevnei nr. 114.

Responsabil de număr:

Mircea VLAD

3 noiembrie 1996: Dumnezeu surâde României!

România după anul 1918, după mari confruntări în lăuntrul ei și mai ales în fața lumii, a reușit să devină stat național unitar și să-și consolideze poziția social-economică și culturală, devenind astfel un important model geopolitic și factor de echilibru în Europa de Sud-Est. Sistemul democratic politic românesc, având în vedere și Constituția din 1923, era considerat în lumea occidentală ca unul dintre cele mai performante. Datorită lui puteau să se realizeze în condiții optime și alegerile locale și parlamentare în țara noastră, într-o bună parte a perioadei interbelice. Domnul Ion Diaconescu, președintele PNȚCD, afirma, de curând, prin mass-media că se împlinește în această toamnă (cu alegeri parlamentare) aproape 70 de ani de la anul electoral 1937, care a fost ultimul an în care s-au desfășurat alegeri libere, în care românii și-au mai exprimat convingător și deschis voiața de a vota.

Iată că la 3 noiembrie 1996 românii și-au schimbat din nou poziția în ceea ce privește activitatea electorală. De a nu mai vota cu cine este la putere. De data aceasta guvernarea dezastruoasă a PDSR a fost exigent penalizată de electorat. Alegerile dintre 1946 și 1996 (cinci decenii) au fost manipulate mereu prin diferite metode și mijloace, fie direct prin forța armată sovietică, fie de comunisti, fie de nomenclaturii coruptibili, fie indirect de televiziunea "națională", canalele 1 și 2 după 1989. Într-adevăr, schimbarea viziunii politice a electoratului român a fost determinată de falimentul politicii economice a PDSR. Cine a ajutat electoratul să înțeleagă situația jalnică din țara noastră, să știe cum să-și recapete identitatea națională? Indiscutabil, că presa liberă și radioteleviziunile particulare au dus o importantă muncă de lămurire, de aproape șapte ani de

zile, cu electoratul român! Din păcate, nu suficient de profund a putut intra (și n-a putut să fie recepționată) informația din mass-media liberă în lumea satelor.

Această victorie istorică a forțelor de opoziție, în fața Convenției Democratice Române, este în realitate ultima speranță a românilor ajunși, în majoritate, în situație lamentabilă. Aceștia au dorit prin votul exprimat în disperare o schimbare urgentă a situației economice a țării. Succesul CDR în alegerile recente a oferit cu această prilej o șansă și un zămbet tărănușului intelectual care nu-și mai afla rostul în societatea românească, care își îndrepta privirea cât mai insistent spre Occident după 1989. Tăranul care încă nu și-a împlinit misiunea pe ogor datorită unei legislații agrare "anevoioase și încârligată" privește cu încredere spre viitor prin reușita electorală a CDR. La fel și lucrătorul din industrie (devenită în bună parte) falimentară așteaptă o schimbare în bine, speră și crede prin evenimentul istoric de la 3 noiembrie 1996 că în puțină vreme situația economică românească se va îmbunătăți vizibil. Și exemplele se pot avansa și dezvoltate la nivelul întregii structuri sociale din România de astăzi. În acest sens, guvernarea CDR n-are voie să dezamăgească poporul român. Important este ca toate categoriile și clasele sociale din țară să sprijine prin activitatea lor, legislația și truda guvernării actuale, să se știe că economic România pornește de la zero, de la aproape nimic, că țara noastră are o moștenire grea: că aproape 13 miliarde \$ SUA au fost pierdute în ultimii șapte ani!

Dar Occidentalul, și nu numai el, privește, încă, cu încredere posibilitatea unei revenirii spectaculoase a României în arena țărilor dezvoltate ale Europei, posibilitatea unei integrări rapide în structurile euro-atlan-

tice. Politologii și istoricii Apusului recunosc în studiile lor că în cazul când țara noastră n-ar fi fost ocupată de trupele sovietice și n-ar fi fost izolată de lumea civilizată o jumătate de secol, nivelul de civilizație al României ar fi fost asemănător cu cel al Austriei de astăzi. Ei recunosc fără șfială că potențialul material, al solului și al subsolului românesc, și inteligența nativă a poporului român au încă posibilitatea de a recupera cele cinci decenii pierdute (încrămpeite) în istorie.

Partidul Național Tărănesc Creștin Democrat și Partidul Național Liberal reprezintă pentru lumea civilizată partide cu credibilitate istorică, ele și-au exprimat și păstrat identitatea prin jertfa trăirii unui "gulag", neînțeles și necunoscut ca ferocitate în Europa, forțe politice care și-au păstrat în bună parte coordonatele doctrinare de odinioară, partide cu veche tradiție în istoria poporului român. Astăzi sunt singurele partide care au revenit în arena politică a unei societăți din Europa Centrală și de Sud-Est după prăbușirea comunis-

mului, iar de câteva zile chiar la conducerea societății românești, după o întrerupere de mai bine de jumătate de veac.

Idealul înalt al lui Corneliu Coposu, nemuritor în contemporaneitate pentru ființa neamului românesc, de a avea o unitate a Opoziției prin Convenția Democrată Română, trebuie păzit cu străgnicie și cu patriotism de toți cei care invocă reforma, bunul simț și buna cuvîntă în societatea românească. Numai prin această unitate putem descătușa poporul de povara comunismului: mentalități rupte de cursivitatea și normalitatea civilizației occidentale, ultimul nivel de viață din Europa și locul întâi la mortalitate în aria statelor vechiului continent din zilele noastre.

După mai bine de o jumătate de secol, la sfârșit de mileniu, Dumnezeu își îndreaptă din nou privirea spre noi, surzând spre România!

Să ne ajute Dumnezeu și să ne ocrotească în pace!

Gheorghe F. ANGELESCU

Victoria va fi deplină...

Victoria în alegeri a CDR reprezintă mult mai mult decât reușita electorală a unei coaliții politice. Așa cum reamărcă domnul președinte Ion Diaconescu, este prima oară, după 60 de ani, când un guvern se schimbă în România pe calea democratică a scrutinului. Aceasta înseamnă că alternanța la putere, proprie statelor democratice, începe să funcționeze și la noi. Întrebarea care se pune acum este dacă această alternanță se va limita la schimbarea majorității parlamentare și a Executivului sau va fi totală, incluzând și instituția prezidențială? Până la al doilea tur de scrutin din 17 noiembrie, când electoratul va avea de ales între Ion Iliescu, care candidează împotriva Constituției pentru al treilea mandat prezidențial, și profesorul Emil Constantinescu, vom parcurge cel mai greu traseu al cursei spre o reală biruință a democrației. Cetățenii țării nu se află, din nefericire, în situația de a opta, conform liberului lor arbitru, pentru un program politic, pentru un mesaj doctrinar sau pentru charisma unuia sau altuia dintre cei doi candidați. Seta de putere a lui Ion Iliescu, ca și servilismul îndelung exercitat al Justiției pun în fața electoratului român o dilemă de mare și gravă răspundere. Alegerea se va face între legalitate și ilegalitate, între încălcarea Constituției și respectarea ei. Tertium non datur! În eventualitatea în care Ion Iliescu va fi ales, pentru a treia oară, România va avea în fruntea statului un președinte anticonstituțional. În mod normal, dacă magistrații de la Curtea Constituțională ar fi judecat cu competență, transparentă și responsabilitate cele aproape 400 de contestații formulate împotriva candidaturii ilegale a lui Ion Iliescu, electoratul român nu ar fi fost antrenat, fără voia sa, în jocul unor perfide complicități. Pentru că, efectiv, a-l alege din nou pe Iliescu înseamnă a te face părtaș cu cei care, din meschine și vinovate solidarități, au făcut din alb negru și din negru alb. Atât Constituția, cât și Legea electorală pentru alegerea Președintelui limitează la două numărul mandatelor prezidențiale. Tot românul știe că de două ori a fost chemat la urne, după 1989, pentru a-și alege președintele. E de ajuns să știi să numeri până la trei sau să nu-ți fi pierdut total memoria pentru a constata că, în noiembrie 1996, Ion Iliescu candidează pentru al treilea mandat. Cu sfidătoare lipsă de măsură, proprie dictatrilor, ne spune că a dobândit o "experiență unică" care-l îndreptățește să rămână în fruntea statului. În anul 2000, conform raționamentului domniei sale, această experiență va fi și mai unică. Atunci vom înțelege că Iliescu vrea să fie, ca orice dictator, președinte permanent. Pe 17 noiembrie, ascensiunea lui Ceaușescu II poate fi însă oprită. Numai așa victoria democrației în România va fi întreagă și legea, suverană într-un stat de drept, își va începe, în sfârșit, domnia.

În atenția ignorantilor și a răuvoitorilor!

Atragem atenția tuturor răuvoitorilor și ignorantilor, care fie că interpretează cu rea credință istoria României, fie că nu au habar de ea, că Partidul Național Tărănesc Creștin Democrat nu poate fi în nici un caz catalogat drept "un partid cu vocația opoziției, care s-a sustras sistematic de la guvernare".

Pentru corecta lor informare, amintim următoarele:

- Între 2 decembrie 1918 și 20 aprilie 1920, Consiliul Dirigent constituit la Alba Iulia, alcătuit din 15 membri ai Partidului Național din Transilvania și ai Partidului Social Democrat, a fost prezidat de Iuliu Maniu și a acționat pentru organizarea provizorie a Transilvaniei, pregătind unificarea legislativă și administrativă cu Vechiul Regat.

- Între 1919 și 1920, Ion Mihalache a fost ministru al agriculturii, funcție în care a propus un important proiect de reformă agrară.

- Între anii 1925-1933, conducerea țării a fost asigurată de un guvern național-tărănesc, prezidat de Iuliu Maniu, G.G. Mironescu, Alexandru Vaida-Voevod și, din nou, Iuliu Maniu (cu o întrerupere de un an și câteva luni, perioadă în care s-a aflat la conducere un guvern prezidat de Nicolae Iorga).

- Între 23 august 1944 și 24 februarie 1945, Iuliu Maniu a participat, în calitate de vicepreședinte, în Guvernul Sănătescu, alături de Dinu Brătianu, Titel Petrescu și Lucrățiu Pătrășcanu. Din Guvernul Sănătescu au mai făcut parte Aurel Leucuța, Virgil Solomon, Grigore Niculescu-Buzești, Emil Ghițescu, Ionel Pop, Romul Pop și Corneliu Coposu, toți național-tărăniști.

Este adevărat că PNȚCD nu a acceptat să guverneze în orice condiții, refuzând colaborarea cu regimurile totalitare, fie de extrema dreapta, fie de extremă stânga. În toate momentele de grea cumpănă pentru țară, partidul nostru și-a asumat răspunderile politice care i-au revenit, plătind cu grele jertfe vocația sa de partid al luptei pentru libertate politică și națională. (M.S.)

Opera politică a lui CORNELIU COPOSU - un bun lăsat moștenire generațiilor viitoare

Fiecare veac își are personalitățile politice de referință. Dimensiunea acestora este dată de amprenta pe care și-o lasă asupra conștiinței colective și de ecoul ce dăinuie după trecerea în lumea celor drepți.

Pentru veacul în care trăim, Corneliu Coposu a fost una dintre aceste personalități. Am putea spune că tri-

din pușcării își avea corespondent în disperarea de afară și convingerea sa a devenit certitudine când a văzut cu ochii prăbușirea comunismului.

Să facem apel la conștiință și să ascultăm glasul neauzit zeci de ani al celor ce-au nălțat, din temnițele comuniste, la coas de alienare în timpul ateismului militant, rugăciune pentru poporul românesc. Lor, martiri ai lu-

pătimit. În toate demersurile politice el a plecat de la criterii clare, nelăsând niciodată loc pentru interpretări. Se știe că lipsa de criterii clare lasă loc arbitrajului și forței. Flerul politic al arbitrajului se probează în acțiunile de calibrul se probează în acțiunile sens. Democrație, ca problemă a societății civile, a însemnat pentru liderul real și moral al Opoziției românești un termen sinonim cu exigență; desigur în spiritul exercitării ei.

Pentru Corneliu Coposu, fiu al protopopului greco-catolic Valentin Coposu, senator național-tărănist, Partidul Național Tărănesc Creștin Democrat a fost rațiunea sa de a fi. Motivația a fost una superioară. Venea în întâmpinarea idealurilor naționale exprimate expres încă din secolul trecut când mișcarea de regenerare națională aduna laolaltă sufletul neamului nostru năpădit de nedreptăți. Suplexul, Memorandumul, temnițele condamnaților români pentru vina de a susține evidența majorității, continuității, latinității și unității, se-nalță colană de granit pentru edificiul politic finalizat la 1918. Chemarea ancestrală spre gloria patriei a fost puternică la Corneliu Coposu.

Lupta și afirmarea ideilor politice au fost și sunt preocuparea de căpetenie pentru partid. Ar însemna să dăm o listă nesfârșită a celor ce-au sedimentat doctrina național-tărănistă. Prin practica politică, Corneliu Coposu a detașat net „creștin-democrația”, exponentul fidel în cadrul căruia PNTCD găsește câmp de acțiune, de alte doctrine (deklarate dar cu mare grija de ambiguitate) cum ar fi, să zicem, „liberalismul” sau „social-democrația”. El a înțeles foarte bine democrația creștină ca o politică de inspirație creștină, care integrează grupurile atașate valorilor creștine, păstrând în același timp autonomia față de organizația ecleziastică: nici

pământ este o aberație, frizează stadiul obăgăriei. Corneliu Coposu s-a pronunțat pentru repunerea țărânilor în drepturile ei.

Respectarea până la pioșenie a valorilor naționale și corelarea naționalului cu valorile europene au fost idei limpezi ale liderului național-tărănist. Contemporan și martor al unor atrocități săvârșite în Ardeal după raptul teritorial din 1940, a condamnat fără-delegile și-a plâns cu nădejde în inimă. N-a adunat ură dar nici n-a uitat.

La terminarea războiului, când viitorul țării era crepuscular, a plecat, conform idealului național-tărănesc, în favoarea democrației creștine, soluție politică efecă, preluată atunci de multe țări europene, ajunse în momentul de față la înalte stăpădare de viață.

Rezistența anticomunistă a îmbrăcat în România haina martirajului. Scenarii și contrafaceri au încercat să aplatizeze adevărul rezistenței, minimalizând-o și generalizând o politică violentă ca fiind proprie întregii națiuni române. S-a încercat și se mai încearcă încă a-malgamarea societății întregi, punându-se în același plan hoherii și victimele.

Alături de miile de români martirizați în anchete și temnițe și-a dat obolul și Corneliu Coposu. Șaptespezece ani și jumătate de temnițe! O minte sănătoasă n-ar admite așa ceva. Și totuși așa a fost! Credința în Dumnezeu și credința că suferă pentru o cauză demnă l-au ajutat să rămână în viață. Rănilor însă nu s-au închis niciodată; doar trecerea în lumea umbrelor a eliberat o existență telurică de zbaterea zadarnică. Numai cine n-a trăit iadul comunist, nu știe ce ușurare sufletească și ce sentiment de triumf au fost la prăbușirea comunismului. Realist din fire, Corneliu Coposu spunea: „Comunismul încă n-a murit, e prelungit prin guvernare”.⁹ În ciuda torturilor, mai apoi a promisiunilor, a rămas un model de verticalitate morală, refuzând orice colaborare cu regimul comunist, un model de tenacitate principială și politică.

Ca toți oamenii mari, liderul contestat al Opoziției române post-decembriște a avut crezul său politic bine definit. Fiind mulți ani colaborator și secretar al lui Iuliu Maniu, personalitate politică de excepție, fără de care nu se concepe viața politică românească în prima jumătate de veac, unul dintre artizanii Marii Uniri, îndeplinind funcții în partid (președinte al Tineretului Universitar Național-Tărănist, secretar general adjunct, secretar al Delegației Permanente), activând și în virtutea unei tradiții de familie, nu se putea să nu-și închine întreaga viață idealurilor de dreptate, democrație, demnitate și unitate națională.

A purtat totdeauna cu el icoana României Mari. N-a gândit niciodată România altfel decât în granițele sale etnice. A blamat inconștientă puterii post-comuniste față de problema unității naționale, amintind ori de câte ori avea prilejul că obiectivul primordial al tinerei generații este reintegrarea națională, reintegrarea Basarabiei și Bucovinei la țara-mamă. A văzut în Ilie Ilașcu simbolul viu al Reîntregirii.

A fost un monarhist convins, adept al monarhiei constituționale. Un lucru mai puțin știut: a fost primul om politic care a afirmat la o întrunire a istoricilor, în vara anului 1981, că actul de la 23 august 1944 a

Foto: Oda/An TEBAR

valența temporară a ilustrului dispărut se constituie ca o mărturie a unor vremuri ce însumează împliniri milenare, tragedie națională și speranțe reînviata. El reprezintă prelungirea vie a întregitorilor de neam, rezistența anticomunistă și modelul omului politic ce nu are alt țel decât refacerea unității naționale, renașterea morală și prosperitatea economică.

Determinantă majoră în opera politică a lui Corneliu Coposu a fost implicarea. Contigența nu se poate lua în calcul. Implicarea sa a ținut de natura tradiției, de forma intelectuală și de structura sufletească.

Născut la 20 mai 1916, la Bobota, în Țara Sălajului, ținut din nord-vestul Transilvaniei sfințit prin crime de sânge, el va purta până la moarte amintirea acelei părți de țară unde stă de strajă umbra eternă a marilor fii ai neamului, figuri legendare în spațiul românesc: Gheorghe Șincai, Iosif Meheș, Ignatie Darabant, Simion Bărnuțiu¹⁰, Iuliu Coroianu, Gheorghe Pop de Băsești, Iuliu Maniu¹¹ și alții asemenea corifeilor. „Puterea tradiției a fost aceea care a ținut aprinsă scânteia dragostei de neam, jarul sfânt al încrederii orbe în destinul românesc”.¹²

Mediul familial în care a trăit a fost propice formării omului politic de factură intelectuală. Rezonanța primatului cultural o vom regăsi la Corneliu Coposu și în ultimii ani ai vieții când susține, prin programul politic al PNTCD sau în Parlament cultura, în-vătământul îndeosebi.

Opera politică a Seniorului poate fi descifrată și prin structura sa sufletească. Din familie de preoți fiind, educația și-a spus din plin cuvântul în modelarea personalității și-n definitivarea conduitei și a caracterului său: răbdător, modest, integru, respectuos și iertător, ferm în susținerea principiilor sale. Viața toată i-a fost călăuzită de morală creștină. Credința în Dumnezeu l-a ajutat să înfrunte toate greutățile și umilirile, să supraviețuiască regimului de exterminare la care a fost supus, ca atâția români ce s-au împotrivit maleficului sistem comunist. El a fost convins că tortura

mii contemporane, ce n-au avut timperețe, copilor uciși în Decembrie 1989, fără ca cineva să dea socoteală și suferinței umane să închinăm pe altarul recunoștinței și al datoriei rostirea adevărului istoric.

Ar se întâlnesc oameni, precum Corneliu Coposu, care pe tot parcursul vieții să păstreze o anumită concepție, indiferent de schimbările sau mutațiile intervenite, fără să fie prins în chinga

Foto: Costin DOINA

conservatoare, refractară la nou. Toată viața a fost dominat de o concepție politică ce exclude demagogia, corupția și falsul patriotism. A fost un adversar nativ al oricărei forme de dictatură și-un promotor consecvent al drepturilor omului.

Înainte de instaurarea comunismului, tânărul doctor în drept, prin poziția fermă față de încalcarea unor principii democratice în timpul lui Carol al II-lea și-n timpul lui Antonescu, a cunoscut temnița. Era o prefigurare pentru un destin cu totul ieșit din comun.

Conceptul de democrație a avut pentru Corneliu Coposu o valoare absolută. A fost un adept total al democrației: în numele ei a luptat și a

nu i se suprapune nici nu i se subordonează. În centrul acestei politici stă problema omului. Reinstaurarea moralei creștine în raporturile dintre oameni ca și renașterea României prin educație sunt de asemenea coordonate principale ale doctrinei național-tărăniste. „Credem cu tărie că doctrina democrației creștin-democrate este doctrina societății de mâine, care va realiza umanismul integral și echitabil omenirii”.¹³

În plan economic, cooperația e un concept larg studiat de-a lungul timpului de experți în materie. Este subliniat neamestecul total al statului. O adevărată cooperație presupune o stare sufletească bună a populației. A se vorbi de cooperație cu țărani fără

(Urmare din numărul trecut)

După aceea, în zilele de groază din 22-29 decembrie 1989 când oameni ai „securității” devotați dvs, au împușcat civili nevinovați, trecători pe stradă sau chiar în casă, pentru a vă putea confirma că în decembrie 1989 a fost o „revoluție sângeroasă” pentru că de... „conform învățării marxist-leniniste, nu poate exista o revoluție fără insurecție armată” iar „emanarea” dvs. și uzurparea conducerii statului nu se putea face decât prin „moartea eroică” și sacrificiul unor oameni ce și-au dat viața atunci, „cu numele Iliescu pe buze” absolut identic cu eroii căzuți pe front, în război, cu numele lui Stalin pe buze! Dacă nu ar fi tragică analogia, este cel puțin edificatoare și hazoasă prin repetarea unor șabloane doctrinare de sorginte comunisto-bolșevizantă care vă marchează existența și viața. După exact aceleași șabloane ideologice, capitala București a fost eliberată de „legionari”, de către bandele muncitorești de mineri, ori de cei ce răgeau pe străzi sloganuri idioate ca: „Noi muncim, nu gândim!” etc. iar după plecarea acelor haite tov. Iliescu, reitându-se pentru a căta oare mentalitatea bolșevică de a se „ascunde” după deget, cu motivații ridicole, puerile, a susținut cu aplomb că de fapt mineria ce au terorizat capitala unei țări europene,

devenit teoreticieni ce prin elucubrații ateiste și speculații utopice, marxiste, au promovat și susținut, exponenții care îi reprezenta și care, de conveniență cu politiciile bolșevici din jurul lui conform principiului: „Lingușii-mă, lingușitorilor” a ajuns repede dictatorul ce în final, ajunge să creadă și el, că este un semi-zeu! Cu puteri discreționare! Toată șmecheria acaparării unei puteri discreționare în stat, atât la bolșevici, cât și la fasciști, cât și la comuniștii moderni „cei cu față umană” s-a rezumat la aceeași formulă standard:

1. Identificarea și repetarea la nesfârșit prin sloganuri și lozinci gălăgioase a „partidului” cu „poporul” după modelul: „Noi suntem poporul!” etc.

2. Odată admise, lansate și acceptate asemenea lozinci de către societatea ignorată rezultă în mod inexorabil că orice critică la adresa poporului și politiciii lui, devine în mod automat, un atentat împotriva poporului, a țării înfregii, iar nemulțumitul sau protestatarul, un trădător ce trebuie exterminat!

Prof. N. Iorga, spunea: „Pe lângă dezertorii fricii sunt și aceia ai trufiei jignite - aceștia sunt cei care nu trebuie iertați!”

Am văzut la T.V. cum, la o adunare electorală, cu dl Ion Iliescu la tribună, un bărbat isterizat, cu pumnul înleș-

Îți mai aduci aminte, „tavarîșei” ?

timp de 3 zile, veniseră în București, ca să sape gazonul și să planteze flori... (sic!).

Mentalitatea și fanatismul totalitar, au fost și mai sunt încă și în prezent rezultatul unei educații sistematice ce se exercită cu insistență și perseverență, îndeosebi asupra unei mase de oameni ignoranți, foarte ușor de influențat și manipulat, pe calea satisfacerii unor nevoi materiale ori biologice ale fiecărui individ, cu singura obligație din partea fiecăruia de a învăța și de a repeta cu insistență și obstinație, câteva sloganuri searbede, mecanice, care cu timpul, prin repetarea lor la nesfârșit, transformă individul într-un robot docil, ce execută în mod mecanic, orice ordin primit din partea „conducătorului iubit”!

Aceste adevăruri simple erau cunoscute încă din antichitate când împăratul absolutist știa să manipuleze gloata, oferindu-i „panem et circenses”!

Mai târziu, dictatorii absoluți ca Lenin, Hitler, Ceaușescu au cultivat fanatismul, specific populismului ieftin de tip socialist-naționalist ce a condus la concepte de „iubit conducător”, „părinte al națiunii sau al popoarelor”, „geniu sau genial conducător”, „führer” etc. La rândul lor, știa să-și impună lozinci stereotipe, ce trebuiau învățate pe dinafară, repetate și respectate ca: „Ein Führer - Ein Wort - Ein Volk”! Adică, un conducător, un cuvânt, un popor! Asemenea sloganuri identice sau puțin schimbate, au circulat și la noi, sub forma: „Un conducător - un partid - un popor”, acestea știm prea bine unde au dus! Fanaticii susținători ai acestui nou „Național Socialism-multilateral dezvoltat” au

tat și îndreptat spre cer, striga cât îl ținea gura, adresându-i-se celui de la tribună: „Murim, murim, și nu te părăsim!” Aceasta, în chip de campanie electorală! Am rețrăit înfiorat coșmarul mitingurilor „spontane” ca acela comandat în 1953 la ceasul înmormântării „genialului părinte al popoarelor” când, „absolut spontan”, supravegheați de activiștii UTM de tipul Ion Iliescu sau Iulius Furo, școlarii, obligați să stea în genunchi în noroi trebuiau sub pedeapsa eliminării din școală, „Să plângă cu lacrimi!” Cei mai mulți dintre noi, veniseră de acasă cu ceapă în buzunare cu ajutorul căreia lăcrimau de zor, căci de... era miting „spontan”! La fel s-a întâmplat cu spontaneitatea unor mitinguri sub Gh.Gh. Dej, Ceaușescu, Iliescu! Vai nouă!!

Mă întreb cu toată seriozitatea: Dacă această boală cronică, numită comunism a atacat organismul societății noastre atât de iremediabil precum ciurma ori SIDA, mai putem oare spera...

N. Iorga mai spunea: „Democrat înseamnă cineva care vrea ca poporul, națiunea, să se ridice pe umerii săi, spre lumină, nu cineva care vrea să se înalțe pe sine, pe umerii poporului!”

Este la fel de adevărat că „Încăderea nu se poate pierde decât o singură dată!” cum spunea același înaintaș. Se vede treaba însă că dl Ion Ilici Iliescu, cu toate că a pierdut încrederea poporului de nu mai puțin de 3 ori, după 1989, vrea să aplice spusele Lăpușeanului: „Dacă voi nu mă vreți, EU vă vreau!” Oare cultul personalității redivivus??!

Apără-ne Doamne și ne mântuiește!

P.A. BOERIU,
fost deținut politic

1944 a fost lovitură de stat, nicidecum opera comuniștilor, afirmație ce i-a atras noi anchete (vezi Magazin Istoric decembrie 1995).

Apropierea de instituțiile euro-atlantice, ca singură șansă pentru viitorul României a fost o altă preocupare majoră a omului politic Corneliu Coposu. În februarie 1987, sub regim comunist deci, PNT aderă, în clandestinitate, la Internaționala Creștin-Democrată, confirmare primită în 1990, iar în aprilie 1992 partidul este primit cu drepturi depline în Uniunea Europeană Creștin Democrată (U.E.C.D.).

După înlăturarea dictaturii comuniste, în confuzia ideologică ce a urmat, Corneliu Coposu a fost unul dintre foarte puținii oameni politici care n-a oscilat nici doctrinar, nici ca metodă de acțiune. A fost un reper moral în jurul căruia s-a format Opoziția românească având un singur adversar veritabil: puterea politică împregnată de practici perimate. El a considerat înfrângerea puterii actuale un obiectiv primar și-un act de datorie națională, partidul de guvernământ fiind, în concepția sa, doar un grup de oameni legați prin interese pragmatice. Tânără democrație a avut ce învăța de la Corneliu Coposu, practician politic care n-a acceptat niciodată compromisuri și care spunea că votul este o atitudine față de reformă.

Cea mai mare realizare a Opoziției românești a fost, fără îndoială, crea-

rea Convenției Democratice Române, al cărei ctitor a fost Corneliu Coposu. El s-a pronunțat în permanență împotriva disputelor dintre aliații politici, susținând unitatea Opoziției în cadrul CDR.

Acest mare om politic, suflet de-o aleasă delicatețe, n-a urmărit și n-a ocupat funcții, în afară de lider național-tărănist. N-a primit decât (din străinătate) o singură distincție - cea mai înaltă a statului francez, Legiunea de Onoare în grad de Ofițer. Ca identitate separată, Corneliu Coposu formează, alături de Iuliu Maniu și Ion Mihalache, trinitatea care a marcat viața unui partid timp de aproape un secol. După săvârșirea sa pământească, PNTCD continuă să rămână cel mai puternic partid din România, la conducerea căruia se află acum un alt om la fel de încercat de viață ca și ilustrul dispărut, domnul Ion Diaconescu, ferm promotor al democrației.

Corneliu Coposu rămâne în vechi o conștiință a neamului românesc.

Nicolae PARASCHIV

1. A avut legături de familie cu aceștia.

2. Corneliu Coposu, Jura Sălajului, Imprimeriile Curierul, București, 1944.

3. Text aparținând lui Corneliu Coposu, cules de prof. univ. acad. Gabriel Tepelea, în septembrie 1995, pentru lucrarea „Din gândirea creștin-democrată românească”.

4. Rostit la mitingul țărănesc din 25 martie 1995 de la Iași.

Comemorare CORNELIU COPOSU

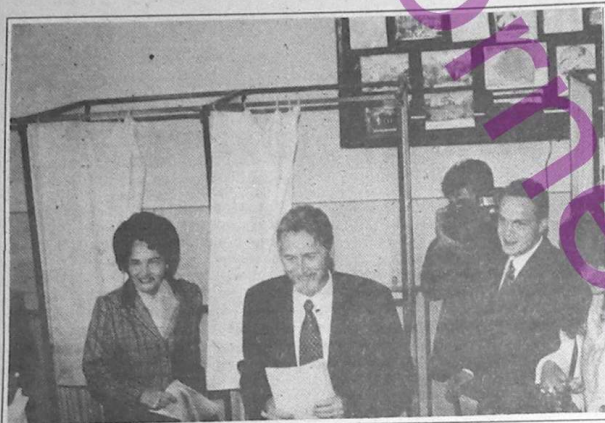
Sâmbătă, 9 noiembrie, ora 10, la Biserica „Sfânta Tereza”, din Șoseaua Olteniței nr. 7, va fi oficiată o slujbă de comemorare a celui care a fost **Corneliu Coposu**, la un an de la trecerea sa în neființă. După liturghie va fi oficiat un parastas la mormântul marelui dispărut. Să punem o floare la căpățul Seniorului, să aprindem

o lumânare și să ne rugăm pentru sufletul său!

Organizația Centrală de Femei PNTCD anunță împlinirea unui an de la plecarea dintre noi a președintelui moral al României, **Seniorul Corneliu Coposu**. Slujba de pomenire va avea loc duminică, 10 noiembrie 1996, orele 11,30 la Biserica Domnița Balașa.

DIN OFERTA POLITICĂ A DOMNULUI

Într-o țară în care nimeni nu a răspuns pentru nimic în ultimii 50 de ani de comunism, într-o țară în care nimeni nu a răspuns pentru cei care au fost țărâți în închisori și la canale, într-o țară în care nimeni nu a răspuns pentru tot ce s-a îndreptat împotriva Bisericii, Armatei, Școlii, Justiției, într-o țară în care nu a răspuns nimeni pentru marile pierderi aduse culturii române și marile pierderi aduse destinelor umane, într-o țară în care, după 1989, nimeni nu a răspuns nici pentru teroriști, nici pentru mineriade, nici pentru vânzarea flotei, nici pentru distrugerea agriculturii și compromiterea marii industrii, vine o forță politică care spune: noi ne asumăm răspunderea că, dacă ceea ce scrie în acest Contract nu se va îndeplini și CDR va avea majoritatea în Parlament, iar eu voi fi ales președintele României și noi vom avea un guvern al CDR, dacă acest guvern nu-și va ține promisiunile, eu voi cere demiterea acestui guvern; dacă Parlamentul nu va da legile care sunt înscrise în Contractul cu România, voi cere dizolvarea Parlamentului; și dacă nu voi fi în stare să fac aceste lucruri, voi veni din nou aici, în fața dvs, pentru a-mi prezenta demisia. Pentru că înseamnă că v-am mințit și nu aș mai putea niciodată să mă uit în ochii dvs, să vă mai cer un nou mandat și o nouă încredere.

Alegerile din 1996, din această toamnă, nu sunt niște alegeri obișnuite, nu sunt niște alegeri pentru patru ani, ci sunt un moment în care se va hotărî care este direcția pe care trebuie să o apuce România. Dorim ca țara noastră să fie o țară de tip african, o țară în care o mână de privilegiați se îmbogățesc pe timp ce trece, furând din avuția națională, în timp ce alții sărăcesc? Dorim, așa cum am spus la început, să deținem mereu tristele recorduri care ne atacă la rădăcina chiar ființa națională, chiar existența noastră? Sau dorim, dimpotrivă, să devenim o țară europeană, o țară respectată?

În problema corupției, voi duce o bătălie neîmpăcată și de la început. Pentru a duce o bătălie împotriva corupției, care este legată de putere, nu poți să faci acest lucru cu cel care a deținut puterea.

Se spune că România este un stat semiprezidențial. Eu cred că România a devenit, din nefericire, un stat semiparlamentar condus din culise de un semipreședinte. Știu că România are nevoie de un președinte în adevărată putere a cuvântului, care să colaboreze cu un Parlament în adevărată putere a cuvântului. CDR își propune modernizarea României, își propune consolidarea sistemului parlamentar, de fapt revenirea la normalitate. Suntem o forță politică cu rădăcini adânci, cu un prezent dinamic și o privire spre viitor. Avem legitimitate istorică, avem o legitimitate internațională. Iată de ce noi suntem acum gata să oferim soluții României.

Vă chem ca, unăr la umăr, să reușim să redăm României destinul demn în care noi să credem. Să începem patru ani pentru mândria națională. Să începem patru ani pentru Dreptate și Demnitate. Sunt sigur că împreună vom reuși. Așa să ne ajute Dumnezeu!

EMIL CONSTANTINESCU

Pentru pensii, vă rog să rețineți toți pensionarii, bani există. Există banii dvs. există în aceste fonduri de pensii, însă, în timp ce în toate țările democratice, cu economii deosebit de avansate, acești bani fie sunt depuși în băncile care oferă dobânziile cele mai mari, pentru că se investesc acolo în funcție de un mecanism care se cotează și se urmărește foarte atent, fie sunt depuși în fonduri imobiliare, prin care se investesc în întreprinderile cele mai profitabile. Se obțin

dividende care măresc mereu fondul de pensii. Prima măsură pe care noi o vom lua, și aceasta este categoric: vom rupe fondul de pensii de la guvern și vom crea o Casă autonomă de pensii, cu administrare proprie, cu un consiliu de administrație care să răspundă în fața pensionarilor, pentru că, în momentul de față, de multe ori – și acest lucru s-a mărturisit în mod deschis – fondurile acestea de pensii, existente, repet, au fost folosite pentru a repara sectoare neperformante de către guvern.

Cei care stau înaintea noastră nu sunt de neglijat, pentru că ei au acum numai forța disperării, au de apărut privilegiile care le-au adus averi și avantaje nemeritate, vor lupta cu disperare pentru a le păstra. Dar cauza noastră ne dă forță pentru că ea este dreaptă. Noi credem că lupta noastră nu este o luptă pentru un președinte, pentru un partid, este o luptă pentru România. De aceea vă chem în acest moment, în care în fața noastră se află un contract cu Destinul, să ni-l asumăm. Sunt sigur că umăr la umăr vom reuși. Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Îstă ce trebuie noi să facem. Trebuie ca printr-o atitudine hotărâtă să lăsăm instituțiile statului să acționeze, să lăsăm Justiția să acționeze, să lăsăm ca Poliția să-și facă datoria. Toți dorim să trăim într-o țară mai curată, mai sigură, mai cinstită și mai demnă. Noi suntem aici pentru a vă spune că acest lucru este posibil.

Sunt 1.600.000 de pensionari agricoli, pentru o creștere la 50.000 de lei înseamnă o diferență de 190 de miliarde de lei pentru exercițiul bugetar actual; dacă adăugăm la aceste costuri «Contractului cu România» pentru prima etapă, care, după cum vă spun, nu prevedea încă aceste lucruri, care este de 103 miliarde de lei, rezultă un total de 293 de miliarde de lei. Suma va fi obținută astfel: 22 de miliarde de lei din reducerea cheltuielilor de 142 de miliarde de lei pe an ale Secretariatului General al Guvernului, ale celor două Camere ale Parlamentului și ale Președinției; 4 miliarde de lei din fondul de intervenție al Guvernului; 98 de miliarde de lei din impozitarea cazinourilor și sălilor de joc; restul sumei: 169 de miliarde de lei din capitolul bugetar «Acțiuni generale în Ministerul Finanțelor», capitol pentru care are prevăzută suma totală de 3557 de miliarde de lei. Iată, deci, fără a discuta nimic din ceea ce vor reprezenta noi surse de finanțare a bugetului, tot ce va intra în plus, discutăm pe bugetul actual, pe care-l putem modifica extrem de repede».

Pentru aceasta, CDR și-a construit o ofertă pe seama mării provocări pe care situația de criză a României o impune. Această ofertă se numește «Contractul cu România». Pentru prima oară în România o forță politică prezintă cetățenilor țării o ofertă de tip nou, o ofertă în care promisiunile globale, de tipul milioanele de locuri de muncă, de genul «va fi mai bine» și alte asemenea măsuri populiste, sunt înlocuite cu propuneri extrem de precise, care înseamnă 10.000 de locuri în cămine pentru studenți, 30% din drumurile făcute, deci toate cu o precizie excepțională și bazate pe studii foarte atente la care au lucrat timp de doi ani cei mai buni specialiști – din toate domeniile – ai României.

Am spus că pot să fiu controlat, că voi cere o casă pe care, la sfârșitul mandatului, s-o predau celui care va urma după mine, care să fie într-un cartier din București, unde să pot să mă plimb cu familia, cu prietenii, că am să merg cu o mașină la servicii, am să opresc la stop, deși, în momentul acesta oamenii vor căpăta încredere, așa cum sunt și acum, voi putea să strâng mâna tuturor, fără să fie nevoie de intermediul unei camere.

Și eu îmi permit să duc lupta împotriva corupției și voi duce o luptă neîmpăcată împotriva corupției din primul până la ultimul moment al mandatului meu ca președinte, tocmai pentru că eu, personal, nu pot să fiu atacat de nimeni, nu pot să fiu șantajat de nimeni și nu voi accepta din partea nimănui – prieten, frate, coleg politic – nimic absolut. La prima acuzație dovedită, toți vor plăti în fața legii.

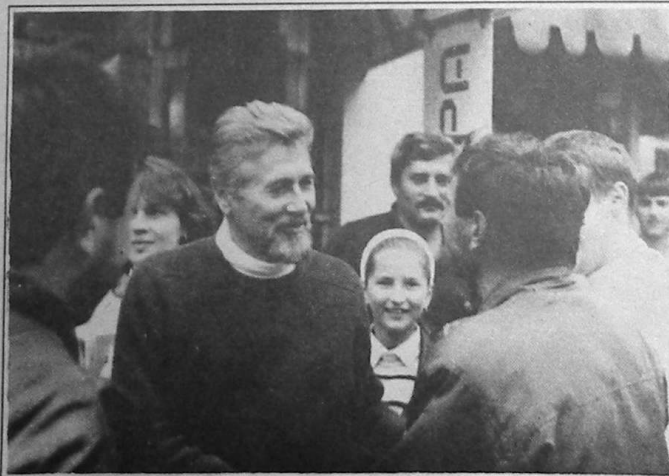
DIN OFERTA POLITICĂ A DO

În ultimii șapte ani nu am auzit decât că nu sunt bani și că nu se poate. România a fost o țară care stă în mijlocul unei lumi care aleargă și asta înseamnă o țară care rămâne mereu și mereu mai la urmă. Există posibilități, există imense resurse care nu sunt folosite, există imense resurse care au fost deturnate numai în avantajul unei clici corupte. Avem posibilitatea și avem soluțiile de a o îndrepta radical. Acestea sunt cuprinse, pe scurt, în contractul cu România. În acest contract promisiunile vagi, promisiunile care nu spun nimic, de genul «va fi mai bine», «nu va mai fi șomaj» și altele

În primul rând, una din sursele de bani, care nu este foarte mare, dar pe care am ținut să o marchez — este, sigur, la zeci de milioane — ține de reducerea protocolului, reducerea personalului de bază, care este de neimaginat, este o aberație în România, parcă am fi un stat polițienesc pe care, cel puțin așa, nevăzut, și l-a creat președintele Iliescu; reducerea cheltuielilor prezidențiale, ale guvernului și ale parlamentului. Pentru că aceasta pleacă de la ideea, mereu se spune: «Trebuie să ne sacrificăm». Domnilor, dacă este cineva care trebuie să se sacrifice în momentul de față, să se sacrifice conducătorii. Poporul s-a sacrificat destul. Adică generația de sacrificiu trebuie să se termine.

A sosit momentul să spunem: «Destul!» A sosit momentul să ne luăm țara înapoi de la cei care ne-au furat-o. Cea mai clară

dovadă a dramei care s-a întâmplat stă scrisă în raportul Serviciului Român de Informații, pe care directorul acestei instituții, Virgil

Am spus foarte clar acest lucru: nu vom forma un guvern cu PDSR. Nu-l vom forma, pentru că ar fi absolut imoral ca să duci o campanie împotriva incompetenței regimului Iliescu și a Guvernului Văcăroiu, împotriva corupției asociate acestui guvern și, după aceea, să te asociezi într-un guvern ce ar fi perceput de majoritatea ca o acoperire a ceea ce s-a întâmplat. Legea de bază a democrației este o schimbare care să oblige pe cei care au fost să prezinte în sfârșit o gestiune, o gestiune a guvernării. Deci, acesta este lucrul esențial care ne împiedică să o facem. Ar fi imoral și, de aceea, vă spun, noi nu vom face, sau eu cel puțin nu — și trebuie să spun celor care ne susțin, ca să știe acest lucru — noi nu vom face o guvernare cu PDSR. Vom face o guvernare cu forțe care vor accepta programul anticorupție și programul nostru.

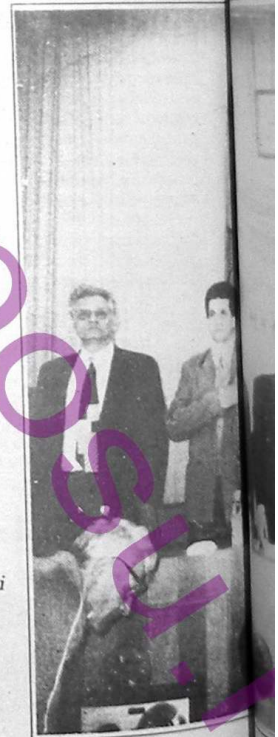
de genul acesta, sunt înlocuite cu propuneri extrem de concrete, cu termene precise. Aceasta înseamnă că tot ce este scris acolo se poate face. Timp de doi ani de zile, un colectiv de 126 de academicieni, profesori, specialiști în toate domeniile au studiat toate situațiile de criză ale țării. Au dat soluții pe termen lung, strategice, și pe termen scurt și, mai ales, au stabilit de unde se vor obține fondurile, de unde se pot obține banii necesari, cum trebuie gospodăriți acești bani, care este, în mod cinstit, costul social care trebuie plătit, pentru că până acum am plătit dar am plătit pentru nimic.

Prioritățile mele vor fi prioritatea de a pune în discuție pe care le-am cules în aceste șapte ani, și prioritățile pe care de la revoluție, trăind în aceste condiții, pe care să le cumperem, circula cu tramvaiele, pe care să le izolăm, pe care să le mamă în vârstă care primește nu undeva, izolat și ală din România a fost condusă, ca de situații pe cap de locuitor și il critic în mod foarte dur, om care nu și-a îndeplinit dacă actualul președinte a că președinte, cred că a venit serioase ale țării, și pentru a lui, ci trebuie să-i pese de ea

În ceea ce privește visul nașterii și încreșterii în hotarele firești, va fi abordat în contextul european și euro-atlantic. Dă părerea mea, unirea Moldovei și a României se poate face prin clar exprimată, printr-un referendum. Rolul important în România. Dacă România avea un asemenea nivel economic și social de tip european, dacă România va exista o atmosferă

Măgureanu, l-a prezentat în fața Parlamentului. În acest raport se arată că 40% din economia României este o economie subterană, de tip mafiot, în care nu se plătesc nici un fel de impozite, nu se plătesc taxe vamale, nu se plătesc taxe supraadugate. Deci, tot ce trebuia să revină la buget pentru sănătate, pentru învățământ, pentru familiile cu mulți copii, pentru pensiile oamenilor, pentru ajutoare de șomaj, pentru crearea unor locuri de muncă, s-a adunat în mâinile unei clici care a înțeles că, în loc să servească țara și marile idealuri, trebuie să se servească ei de noi pentru a se îmbogăți ei, familiile lor și mafia pe care și-au creat-o! Sunt aici împreună cu liderii CDR pentru a vă spune că, atunci când voi fi președinte, din prima zi voi începe o luptă neîmpăcată împotriva corupției. Toți cei care au furat țara vor trebui să răspundă în fața Justiției și tot ceea ce a fost furat va trebui să fie dat înapoi!

DOMNUL EMIL CONSTANTINESCU

Am lansat, și personal port răspunderea acestui program, acum doi ani și jumătate un program numit «Orizont '96», care urmărea selecționarea și pregătirea, repet, pregătirea a 15.000 de resurse umane, deci de oameni capabili să facă față unui efort de înnoire. Prima linie a acestor oameni, care sunt în toată țara – sunt primarii, viceprimarii, consilierii CDR până la nivel de comune. După parlament, vor urma, sigur, aparatul, guvernul, tot aparatul și ceilalți care vor trebui să și asume responsabilități. Vreau, însă, pentru toată lumea să precizez un lucru foarte clar: noi nu vom face o cederizare care să se opună pedeserii actuale, care, prin ridicolul ei, a întrecut tot ce a existat în perioada cenușistă și care există undeva, în lume, în momentul în care conducerea PDSR a spus foarte clar și pe față, cu un cinism greu de imaginat, că trebuie să existe o înregimentare politică a tuturor, până la directoarea de grădiniță și, cum există o dispoziție, până la șeful de frizerie, atingând limitele absurdului într-o țară care a avut destul absurd.

Noi nu vom schimba pe nimeni pe criterii politice, afară de membrii guvernului, perfecții, care sunt agenți politici în orice țară, ci vom face concursuri profesionale și vom institui criterii morale și, în același timp, nu vom face nici un rabat la cei care au încălcat legea și care sunt acuzați de corupție, pentru că noi nu ne luptăm, nu vrem să epurăm oamenii, că nu există, suntem un partid democrat și, în terminologia noastră, termenul epurare nu există, este un termen comunist. Noi dorim să epurăm corupția și incompetența din România. Cei care vor fi competenți și necorupți vor rămâne și vom colabora cu ei în viitorul mandat prezidențial, parlamentar și guvernamental.

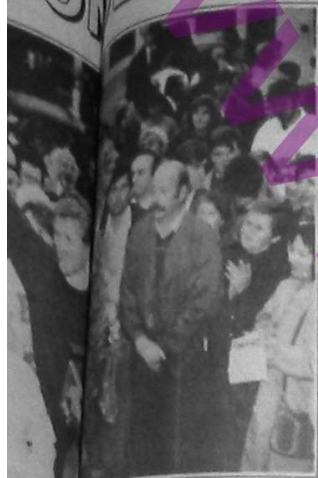

Problemele grave ale țării nu se rezolvă prin crearea de ministere, ci se rezolvă prin voință politică. Noi avem un program ferm de realizare a unor legături fundamentale cu diaspora românească, în care românii din afara țării să fie respectați și să poată nu numai reveni cu demnitate în România, dar să poată să fie considerați avanpostul nostru în lumea străină. Deci, în primul rând trebuie înlăturate toate barierele de nefcredere create artificial de vechiul regim, de regimul ceaușist în general și menținute artificial de actualul regim.

Da, alegerea mea ca președinte ar accelera integrarea europeană și integrarea în NATO. Dacă eu aș fi făcut această afirmație singur, desigur, aș putea fi bănuț de propagandă în folosul propriu. Nu întâmplător, Internaționala, deci Uniunea Europeană Creștin-Democrată, care grupează 46 de partide democratice din Europa, a dat o rezoluție în sprijinul alegerii mele, a susținerii candidaturii mele

la președinție și a CDR, iar președintele Wim van Welzen a venit la București nu pentru a impune românilor ceva. Domnia sa a spus foarte clar: Europa nu este întreagă fără România, dar, desigur, poate supraviețui; și dânsul a spus la fel de clar: noi nu putem interveni în nici un fel, cei care hotărăsc sunt cetățenii României, ei aleg, ei hotărăsc, însă este bine ca să hotărăscă în cunoștință de cauză.

Vreau să vă spun că am avut și eu această mare șansă de a trăi lângă Corneliu Coposu – a fost o șansă istorică, a fost poate cea mai mare șansă a vieții mele –, lângă domnul Diaconescu, astăzi, lângă mulți alți oameni. Deci, de a trăi aproape zi de zi, poate am stat cu ei mai mult decât cu familia mea în ultimul timp. Am observat că toți oamenii aceștia care au fost în închisori și care supraviețuiesc, au supraviețuit dintr-un singur motiv: crezând în Dumnezeu. Pentru că altfel este imposibil. Vă imaginați, de pildă: Corneliu Coposu a stat zidit iarna, în frig, fără căldură, fără hrană, li se dădea ceva – asta mi-au povestit-o – așa, o apă colorată. Cum ai trimite pe unul iarna să-l ții complet să stea așa și zidit, în întuneric, ani de zile? Ion Diaconescu a fost ținut în lanțuri un an de zile. O dată i-au scos lanțurile, i le-au tăiat, chipurile, să arunce niște apă pe el și pe ciment. Vă puteți da seama? Oamenii au rezistat fiindcă au crezut în Dumnezeu. I-am întrebat pe toți. Toți oamenii aceștia cred în Dumnezeu.

...fi prioritate în aceste...
...pe care...
...in acest...
...tramvai...
...primeste...
...afară din...
...șă, ca și...
...locuitor...
...te dur, p...
...limit ma...
...nte a cor...
...venit mo...
...entru as...
...e de cea...

...și încredere, dacă românii
...călători fără vize în
...ate, atunci eu vă asigur că nu
...românii cu opțiuni unioniste
...arabia, ca și românii
...dar chiar și rușii și
...vor vota la un referendum
...unire cu România. Și vă
...ntese cuvintele marelui
...«Dați-mi o politică internă
...o să vă ofer o politică externă
...».

E bine să nu uităm!

„Omul nou“ și alegerile

Mi-am pus, zilele acestea, legitima întrebare - având în vedere amploarea fenomenului amnezic la români -, cum va vota în 1996, omul nou?

Apelativul nu este deloc pelorativ și nici hilar, căci „omul nou“, cu care se laudau neîncetat comuniștii, există *bel et bien*.

Sunt eu, ești dumneata, suntem noi, voi sau ei. Suntem toți, sub diferite forme, deși ar fi trebuit ca omul nou să nu existe și nici să nu fi putut fi creat. *Homo communistus* există încă, chiar fără a fi conștient de existența sa.

„Omul nou, - ne confirmă și Al. Paleologu într-un articol intitulat „Despre irelevanța“ a fost fabricat și există“.

Doina Cornea, această Doamnă a curajului românesc și a integrității, a fost și este în permanență ținta celor mai abjecte atacuri ale Puterii. Dl Ion Gavrilă, unul dintre supraviețuitorii luptelor din Munții Făgăraș, încerca acum trei ani să răspundă acestor atacuri, exasperante prin mahalagismul lor de cea mai joasă speță: „Doina Cornea n-a rămas la cratiță, așa cum i-a recomandat cândva C.V. Tudor, pentru că bărbații din familia Cornea și din satul Ieni, Făgăraș, care azi ar fi putut face politică verticală, nu mai sunt. Studentul Marcel Cornea și feciorul Toma Părău (Porâmbu), au căzut luptând, cu arma în mână împotriva securității în anul 1950. Farmacistul Iacob Cornea va fi ajutat să se „sinucidă“ în același an, tot de securitate. Ginerelul lui, inginerul Milea, va fi ucis la fel. Elevul Victor Metea va fi condamnat la moarte și executat în 1957, după șapte ani de luptă în munți. Un alt țaran, V. Cornea, a fost condamnat la moarte în 1951. Tânărul medic Gheorghe Cornea a scăpat doar cu 25 de ani de muncă silnică... N-a rămas la cratiță Doina Cornea pentru că, în acest sat românesc, din care s-a ridicat „sfânta Duminică“ a neamului românesc, este tradiția ca, atunci când bărbatul cade, femeia să-și ia locul: la muncă sau în luptă“.

(Ion Gavrilă-Ogoranu, De ce n-a rămas la cratiță Doina Cornea, România liberă 18.7.93)

În schimb, dl Ionel Popa, demn reprezentant al „omului nou“ comunist, se mândrește cu curajul de a o insulta pe cea care a avut țaria de a părăsi noua Putere, de îndată ce a realizat încoace se îndrepta aceasta și prin ce mijloace:

„Pentru Doina Cornea personal. Fă țără ordinară, nu ți-e de ajuns cât ai ponegri țara asta și poporul român, atât în țară cât și în afară. Fă potlogă și împuțită, când ai de gând să încetezi cu calomniile asupra țării și asupra persoanelor alese democratic... dacă aș putea să te întâlnesc, nu ți-aș face nimic decât ți-aș turna 5 litri de păcură în cap și apoi te-aș duce să te vadă Coposu. Semnează Popa Ionel, Str. Vlădeasa 3, sector 6 București, 11 octombrie 1991“.

„Domnul Ionel Popa ține să infirmeze întreaga Românie care sunt simțămintele sale față de cunoscuta disidentă. De ce? Pentru că dl Ionel Popa crede că e animat de o ură frumoasă, de o ură nobilă, de o ură patriotică... Dl Ionel Popa o urăște pe Doina Cornea pentru că ea e pîrpirie și el zdrăhon. Pentru că ea a înfruntat Securitatea, la care dl Ionel Popa se ducea cu note informative despre cumătra de vizavi care asculta Europa liberă. Pentru că ea, Doina Cornea, l-a sfidat pe Ceaușescu, în timp ce dl Popa striga cuminte „Ura!“... Iaca școala lui Ceaușescu și a școlilor sale de activiști, iată școala lui Eugen Barbu și Vadim de la Săp-

tămâna sau România Mare, iată școala unei părți a presei feseniste: o pedagogie a ghiolbanizării. Gestul epistolar al dlui Ionel Popa e echivalent și de aceeași calitate cu cel al minerului care-și depunea fecalele peste cărțile din Biblioteca Universității. Amândorura, dl Iliescu le poate mulțumi pentru patriotism și spirit civic“.

(G.P., Acum, octombrie 1991)

Doamna Cornea nu a răspuns niciodată acestor insulte, care de fapt abia așteptau un răspuns, o scuză, o justificare, în fine... o reacție. Precum Corneliu Coposu, Doina Cornea a preferat, în decența sa, să le ignore și să le ierte, dovadă fiind prin aceasta ceea ce n-ar fi putut dovedi intrând într-o polemică absurdă.

Beneficiind de experiența acumulată de-a lungul a cinci decenii, Iliescu a reușit să instaleze în scurt timp în țară o stare de confuzie generală, în care nimeni nu mai înțelege nimic, și cu atât mai puțin în afara țării. Această degradare morală, adăugată celei fizice are ca scop de a distra atenția „omului nou“ de la adevăratele probleme pe care el le-ar putea rezolva prin vot. Dezinformarea și manipularea fac însă ca această confuzie să se prelungească, prin alternarea omului nou în fața unui pericoid inexistent (vezi ungerii care se înarmează de zor), sau punerea omu-

lui nou în fața unei alegeri imposibile (știm noi că și Coposu, și Ticu Dumitrescu și Emil Constantinescu au fost cu toții securiști...). Omul nou rămâne astfel fără nici un reper, în afară de persoana mult surzătoare a actualului președinte ales prin fraudă morală și electorală. Să-i reparcurgem însă împreună biografia, spre o cât mai profundă cunoaștere:

„Tatăl, Alexandru Iliescu, membru PCR în ilegalitate. A militat pentru cedarea Basarabiei și Bucovinei către URSS... Mama, Maria, născută Ciobă, canonică. A divorțat de soț după fuga acestuia în URSS, drept care este renegată de fiu, trăind într-o mahala din București. Ion Iliescu, născut în 1930 la Oltenița, din 1944 membru UTC, iar din 1953 - membru PCR. Studii: inginer și propagandist la Universitatea V.I. Lenin din Moscova. Funcții: 1956 - secretar al UTC pe România, 1969-1972 - membru CPEx și secretar PCR Iași, 1979-1985 - ministrul Apelor, 1985-1989 - director la Editura Tehnică. Realizări: înainte de revoluție a organizat și favorizat arestările și

condamnările studenților români, după revoluția din Ungaria. Pe tot timpul activității sale politice a fost un activist comunist ascultător. În timpul revoluției din 1989 a luat legătura cu Rușii și a chemat trupe rusești în țară. l-a „evaporat“ pe teroriști, după ce au fost 1.300 de morți și mii de răniți. După revoluție se opune împroprietăririi țăranilor, făcându-i „paraziți“ și vrea restituirea CAP-urilor conduse tot de nomenclaturiști și comuniști. 1990-1991 - aducerea minerilor la București (cu zeci de morți și răniți) și izolarea țării de lumea civilizată. 1991 - a semnat tratatul cu URSS. A protejat nomenclatura comunistă și securitatea. Împreună cu Virgil Măgureanu, Alexandru Bărlădeanu, Dan Martișan, Victor Stănculescu, Silviu Brucan și mulți alți „patrioți“ au adus țara în dezastul economic, întreprinderile dau faliment, pentru a le cumpăra acum, pe nimic, foștii nomenclaturiști PCR“.

(Dan Gheorghe, Biografia lui Ion Iliescu, Flacăra)

Si cu toate acestea, Iliescu este iubit. Oamenii de bine din țara și din toată țara pot depune oricând mărturie, ceea ce ne face totuși să ne întrebăm:

„Oare ce nevoi iraționale ne îndeamnă, după ce-am rupt lanțul (sau, mă rog, ni l-au rupt alții), să cerem altul mai rezistent? Oare nu putem trăi fără lanț? Fără bici? Fără o țevă de pușcă-n ceafă, fără stăpân, fără gratii, fără nesiguranta zilei de mâine? Ce dor ne-a împins să-i

...să fi tare cum a fost Ștefan cel Mare?...

...Care ce afinități ancestrale ni-i fac anticipații pe cei cinstiți și demni, care au trăit din munca lor și pe picioarele lor, iar pe cei care ne-au mințit, ne-au înșelăț și ne-au jecmănit o viață întreaga ni-i apropie într-atâta încât să ni-i dorim în veci stăpâni?...

(Laris Bobog, Anul acesta, la Focșani, Cetățenesc).

Mare Maestru, Ilescu a reușit să transforme invidia care exista deja din partea muncitorilor față de intelectuali, în ură. Aceasta s-a văzut clar cu ocazia manifestației muncitorilor de la IMGB, cu ocazia Mine-radei sau din nenumărate scrisori anonime semnate: „muncitorii de la fabrica de semințe din Slobozia”, „oamenii muncii din Moldova”, „Emanuel Valeriu din Slatina, sau chiar soldatul I. Popa din București:

„Pe adresa Ligii Studenților a sosit recent o scrisoare de amenințare din partea unui soldat din dispozitivul USPP. Scrisoarea îi este adresată personal dlui Gabriel Zbârcea, președintele Ligii Studenților: «Scrie aceste rânduri soldat I. Popa din U.M. Cotroceni... Dumneata, domnule Zbârcea, știm ce carte joci. Știm ce jocuri politice faci.

Noi, muncitorii care vă întreținem, vă urăm!» Ați învățat bine lecția, domnule soldat. Apărătorii președin-telui Ilescu nu au opinii prea diferite de cele ale minerilor care au „vizitat” Universitatea în 14 iunie 1990!”

(Corina Caramete, Cu orice consecințe, România liberă 26 decembrie 1993)

Domnul Virgil Tănase, intelectual român stabilit sub Ceaușescu la Paris, este tipul „omului nou” oportunist, precum E. Mihăescu, V. Ogășanu, M. Sorescu, S. Stănculescu, soția Vulpescu, etc. (lista este mult mai lungă, din păcate), care au înțeles din primul moment sau după o matură și îndelungată chibzuință, unde este ciolanul gras de ros și de lins, cu toate avantajele care pot decurge din această îndeletnicire, în prezent și în viitor.

În realitate, singura problemă politică adevărată care se poate pune în România este de a ști dacă poate fi lăsată conducerea unei țări pe mâna unor oameni care n-au condus nimic niciodată, nici măcar o echipă de gunoieri?”

(Virgil Tănase, Redresarea României, Le Figaro, 10 februarie 1991)

... Cred că mai important este să ne întrebăm prin ce actuala Putere de la București își merită locul?... A face afirmația că acest grup este singurul legitim și în măsură să conducă destinele țării noastre, este cel puțin dovada că de la disidența curajoasă a lui Virgil Tănase de pe vremea lui Ceaușescu au trecut foarte mulți ani”.

(Paul Virgil Ștefănescu, Un fesenișt la Paris, Baricada, 3 decembrie 1991)

Memorialul Durerii, documentarul atât de sabotat de Putere al curajoasei doamne Lucia Hossu-Longin, a stârnit protestele și indignarea românilor de pretutindeni la descoperirea ororilor universului carceral comunist de la noi.

Cum a fost posibil? Cum a fost posibil ca elevii să-și depășească maștrii de la Răsărit (vezi experimentul Pitești), cum de s-au putut găsi români (să nu ne mințim, căci erau și

români printre ei!) în stare de a comite acte de bestialitate de o asemenea amploare?

Înțelegem că documentarul distin-sei doamne Hossu-Longin deranjează pe cei implicați, însă descoperim că-l deranjează și pe „omul nou”, nedornic să-și contemple lașitatea pe micul ecran. Și atunci fricosul devine curajos, agresiv și trece la amenințări.

„Cum de au ajuns să-și permită cei care vor un trecut măsluit, un trecut în care crima să fie considerată „datorie patriotică”, să ceară public, interzicerea Memorialului Durerii?... Acest memorial e un omagiu adus suferinței îndurate de cei mai curajoși dintre noi, o lecție de demnitate românească, o dovadă că n-au existat numai tortionari în istoria post-belică, au existat și martiri. Iar dacă tortionarii sunt rușinea noastră, martirii sunt onoarea noastră. Pe cine deranjează acest adevăr? Și de ce?... Un june de la Televiziune i-a reproșat, într-o dezbatere, Luciei Hossu-Longin că aduce mărțurii „dintr-o singură parte”. Adică, din partea victimelor. Nu e „echidistantă” între victimă și călăi... La ultima conferință de presă a PSM, un individ a strigat că o va împușca pe Lucia Hossu-Longin, iar Televiziunea s-a repezit să-i facă publicitate la „Actualități”... Ea și-a angajat, astfel, o răspundere penală, de instigare la crimă”.

(Octavian Paler, Reconciliere, dar cu cine?, România liberă, octombrie 1994)

Iată și alt punct de vedere (juridic):

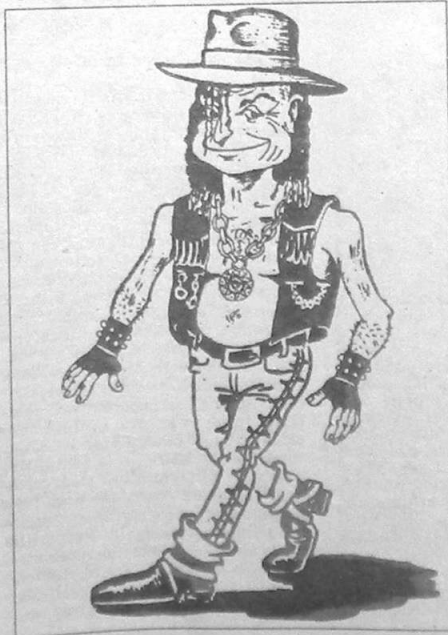
„Virgiliu Zbăganu, președintele comitetului de reorganizare al PCR: ... Noi, comunistii, vom face, când vom avea resursele necesare, procesul comunismului. Vom judeca ororile trecutului de pe pozițiile umanis-mului european”.

(Sorin Faur, Memorialul Durerii, Revista 22, 1 noiembrie 1991)

sau altul (umanitar):

„În zguduitorul film documentar „Memorialul Durerii”, tov. Cioplân (director la Închisoarea Sighet) arată că deținuții aveau mâncare multă și consistentă, dar erau bătrâni și nu puteau mânca. N-au fost lipsiți nici de asistență medicală, existând în magazie destule medicamente... Mințea fără să-i apară o cât de mică umbră sau cută pe față”.

(Aristide Ionescu, Doi Directori gemeni, Românul liber, martie 1992)

Doamna Hossu-Longin a binevoit totuși să-și sacrifice timpul și cere-nala stilului răspunzând senatorului PSM Adrian Păunescu, nu atât pentru lămurirea domniei sale, cât a „omului nou” care savurează discursurile domnului Senator, de adevărata sa profesie poet de curte, fost poet de talent în tinerete.

„Domnule Adrian Păunescu... Ceea ce ne-a speriat nu este apelati-vul de „cătea”, rostit la fiecare frază din cele șapte coloane de ziar pe care ni le dedicați (de altfel „cătea” este un cuvânt obișnuit în limbajul peniten-ciar), ci incitarea la violență, tonul vindictiv, amenințarea cu represalii cuprinsă în „ultimatum”-ul: «o să

trebuie să ne ocupăm de această cătea tută». Vă deplâng, Domnule Senator! Pentru mulți dintre noi rămâneți cel pe care tinerii revoluției române l-au stropit (ca să mă exprim academic) peste obraz cu șfichiul lor în decembrie 1989... Vă invit, domnule Senator, în 6 mai, să vizionați împreună cu mikroanele de conștiințe atășate ideii de adevăr, Memorialul durerii pe care îl numiți „această jalnică subproducție oligofrenă”.

(Lucia Hossu-Longin, Scrisoare deschisă unui Senator român, România liberă, 27.04.1993)

Ce gândește însă „omul nou” despre tezaurul demnității noastre naționale, pe care l-a descoperit după revoluție. Adică despre deținuți politici, martirii închisorilor comuniste, supliciații inimaginabilelor torturi fizice și morale inventate de stăpânii roșii.

Am auzit cutremurătorul răspuns: „Păi dacă au fost proști și n-au știut să se descurce”, care m-a făcut să-mi dau seama că, într-adevăr, nu există oameni mai diabolici decât comunistii, pentru a putea strica sufletul unui popor în așa hal, încât să nu mai aibă nici un alt reper al valorilor, în afara de șmechereală.

Nu „omul nou” este însă condamnat, ci Pygmalionul său.

Îl citește care omul nou pe domnul Constantin Ticu Dumitrescu, președintele AFDPR? Articolele domniei sale sunt revelatoare în acest sens, și orice om nelămurit încă, în contact

cu acest bărbat cinstit și curajos, s-ar lămuri imediat de ce parte este adevărul.

Sper din tot sufletul meu de român, ca „oamenii noi” care citesc aceste rânduri, să fie cât mai puțini a se recunoaște ca destinatari ale lor.

„Omul nou” este inovația care a costat cel mai mult... „Omul nou”, ieșit din comunism, este asemeni celui eliberat după ani de detenție. El rătăcește în căutarea celui adăpost care între timp a dispărut și ale cărui contururi s-au șters din mintea lui. Descumpănit, neșters din mîntea lui. Descumpănit, neșters din mîntea lui. Descumpănit, neșters din mîntea lui. Descumpănit, neșters din mîntea lui. Descumpănit, neșters din mîntea lui.

Aceste rânduri au fost scrise cu

speranța că, citindu-le, cel eliberat va găsi puterea ca pe ruinele închisorii sale să-și poată ridica adăpostul libertății redobândite”.

(Gabriel Liiceanu, „Omul nou” vs vota, Revista 22, ianuarie 1992)

Dar iată ce spune și domnul Constantin Mareaș, reflectând pe marginea subiectului:

„M-am întrebat deseori dacă apuniele de la Pitești, Gherla, Canal, aveau un caracter izolat sau erau doar menite să constituie un început... spre a se crea acel „om nou” atât de dorit de comunisti” - spunea C. Mareaș (Dorul, ianuarie 1996), pentru a continua: „Când un țaran căruia regimul i-a luat pământul, i-a deportat părinții, continuă să-l voteze pe Ilescu și-i alege pe deputații și senatorii care susțin guvernul Văcăroiu, nu este într-un fel și măcar în parte un om de tip nou?”

Da, domnule Mareaș, lipsa de discernământ, servilismul, imoralitatea, frica de mâna ce poate întinde osul, dar și strânga ciomagul” sunt, precum spuneți, trăsăturile „omului nou”. Și care nu poate fi condamnat irevocabil, adaug eu, ci trebuie lămurit, ajutat să se lămurească și ajutat să vrea să se lămurească.

Căci „omul nou” trebuie să voteze în cunoștință de cauză, chiar dacă deseori preferă din comoditate, lașitate, ignoranță sau interes, mincuna adevărului.

Eu îi doresc să voteze în deplin acord cu conștiința sa, însă mai presus de orice, să voteze. Nevotând din lașitate, ignoranță sau deznăscut politic, actual sau nu poate fi decât util dușmanilor democrației române. Celor care doresc ca omul nou să nu voteze, să nu gândească și să nu facă politică, iar a nu face politică este și aceasta o politică și știu bine cu toții a cui este și cui folosește.

Putem, prin votul nostru, să le dovedim comunistilor că „omul nou” nu a fost decât un coșmar creator și că adevăratele valori morale nu pot fi distruse definitiv.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Radu NEGRESCU - ȘUTU (Paris)

Scrisoare adresată domnului academician Gabriel TEPELEA

De ce nu mai interesează pe nimeni cultura și ce s-a întâmplat cu libertatea de exprimare

Cultura unui popor este, așa cum arăta Lucian Blaga, un organism viu care își extrage continuitatea din manifestările spirituale ale unui popor. Ea nu este, câtuși de puțin, un decor oarecare ce se constituie de la o zi la alta prin foaia, mai mult sau mai puțin îndreptățită a unor ce își spun ei înșiși „oameni de cultură”. Această devalorizare a sensului culturii este rezultatul comunismului care nu a produs decât obsesii și pseudovalori. Comunismul a făcut din scriitorul român un insoțitor care se teme pentru sine și care se teme să renunțe la mica lui faimă și autoritate, cu greu dobândite, pentru a se lansa într-o căutare spirituală autentică.

De aceea, abia ne mai putem întâlni astăzi cu acte de cultură autentice și cauza acestor rău este un individualism maladiu prin care scriitorul român se identifică pe sine drept centru al unei mici grupări literare în care funcționează exclusiv. Adeseori, prin această înțelegere exclusivistă, se ajunge să se confunde valoarea reală a fenomenului cultural cu valoarea fenomenului social prin care scriitorul se disociază efectiv de restul.

În acest sens, mi-a atras atenția în mod neplăcut observația lui H.R. Patapievici din „Cercul văzut prin lentilă” care se referă la circumstanțele morale și comportamentale ale „elitelor”. Întâmplător esul dănsului vine în întâmpinarea tezei mele oferind, fără să vrea portretul exact al celor ce vor cu orice preț să facă parte din elita românească de la această oră: anume, ascuzându-se gândire săracă în spatele unei argumentații stufoase: „În rezumat, elita reprezintă omul întrucât acesta și-a manifestat excelența, iar excelența omului nu este altceva decât valoarea celui care, conștient și liber s-a separat de principiul turmei. (...)”

Dimpotrivă, comanda deplină a ceea ce ești, acceptarea neîmpotrivă de sine, darul prețios al frivoli-

tăți, respingerea certitudinilor care pretind infantilizarea, cultul suveran al disprețului, disciplina politicii și a eleganței - toate acestea pot fi considerate, teții, și a eleganței - toate acestea pot fi considerate, cred, printre trăsăturile fără de care un om nu poate fi demn, adică în alți termeni fără de care excelența sa este improbabilă. (Principiul elitelor, pagina 45 - H.R. Patapievici, „Cercul văzut prin lentilă”, Editura Nemira, 1995).

„Autoportretul” acesta al elitei izvorăște, așa spune, dintr-o autosuficiență bolnăvicioasă care se pare că îl face să juiască pe H.R.P., dar care germinează cu adevărat un elitism precar trăind din nostalgia unei aristocrații a spiritului, pe care noi, practic, nu am cunoscut-o niciodată. Iar disprețul de catic, nu am cunoscut-o niciodată. Iar disprețul de catic, pe pomeneste eseiștii mai sus citat poate fi periculos. Câci dacă aceste calități ale elitei, ca să spunem așa, ajuns să motiveze psihologic insul, acesta nu va mai crea valori și va sfârși prin a se identifica pe sine înșuși drept o valoare de sine stătătoare, prin simpla disociere de restul de care am amintit. Simptomul dezintegrării și al dezagregării precum și refugiu în turnul de fildes, în imaginar, alimentează criza oricărui culturi, în general și mai ales a culturii românești în special. Argumentul acestei disocieri forțate prin care unele spirite cred că se pot salva de la mediocritate este însă individualitatea împinsă la limită printr-un complex al superiorității în care și-a găsit schema perfectă de funcționare în cadrul unei culturi a cărei percepție se marginalizează. Și tocmai acest lucru îl urmărește o politică culturală comunistă: să marginalizeze percepția dintr-un real spre câteva evenimente întâmplătoare și să exploateze atenția publicului la maximum, printr-o atitudine extremă careia mai nou i se spune elitistă. Adică, în cazul lui H.R. Patapievici: orice individualitate cuprinsă de exaltare și care are oarecare exercițiu oratoric își creează prin această

atitudine elitistă o haină de autoprotecție. Dușmanii de care pretinsa noastră elită culturală se teme sunt: contraargumentul, revitalizarea structurilor de expresie (și a limbajului), înlăturarea structurilor literare și gazetărești, creația sincer motivată spiritual și, nu în ultimă instanță, generația tânără. Așa se face că în România se atacează conceptul cultural oricărui creații întâmplătoare: orice polemică (de importanță) minoră ca și orice încercare literară medicră trec după 1989 drept acte de cultură. În timp ce pentru cei care au într-adevăr de spus ceva sediile redacțiilor sunt, parcă definitiv închise.

Nu ne mai mirăm apoi că acestei atitudini elitiste i se adaugă și vedetismul grosier, printr-o confuzie a valorilor care va duce la completa prăbușire a acestei scene culturale peste preținși ei susținători. Iată cum răul economic, social și moral i se mai adaugă și acest cerc vicios de percepție supradimensionată a fenomenului cultural, pentru ca dezastrul din România să fie complet.

Domnule academician Gabriel Tepelea, mă adresez dumneavoastră în speranța că veți lua în considerare necesitatea unei schimbări reale în structurile de influență din cadrul ansamblului cultural și că veți întrevădea o șansă și pentru noi, cei tineri, despre care în mod eronat se crede că nu există.

Cu adânc respect,
Nicoleta Veronica GHINEA

P.S. Această atitudine elitistă, prin care în România elita se conservă structurile închise, are la bază o procedură tipic comunistă, iar neglijarea acestui aspect va duce la limitarea libertății de exprimare. Se subînțelege de ce nu am putut publica aceste lucruri în revistele de cultură și am apelat la această formulă epistolară.

Jurnal de spectacol

Răscrucea

Rășterea este mai mult decât o acțiune, este o lucrare - de însuflețire și de înnoire. Amândouă aceste sensuri intră în cuprinsul piesei **Născându**, cu care dna Alina Nelega își face un promițător debut la Teatrul Național din Târgu-Mureș. Autoarea plasează momentul lucrării în decembrie 1989 când însuflețirea e în pântecul greu de viață al femeii, iar înnoirea e în răscolirea de afară încercată de ambiguități. Maternitatea fixează astfel răscrucea - loc de întâlnire și punct de dispersie, început și sfârșit totodată, simbol pentru o împrejurare notabilă din existența individuală sau evoluția societății. Răscrucea vieții și

răscrucea istoriei.

Concepția regională a dlui Gavril Cadariu, sprijinită de decorul inspirat al dlui Mugur Pascu, întoarce experiența trăită de personaje înăuntrul comunității căreia îi aparțin. Scenă și sală se unesc formând un salon de spital în care cinci femei și un bărbat pot fi oricare dintre noi și noi toți la ceasul de cumpănă al devenirii.

În ea pianista interiorizată, sensibilă și blândă, care rămâne însă în afara evenimentelor. Dra Suzana Macovei îi simte fragilitatea, are grația și distincția ei, aude aceeași muzică născându-se pe clapele neconfiscabile ale memoriei, îi com-

Moment din spectacol, cu Elena Jitcov, Marlina Popescu și Diana Văcaru

Limba noastră-i limbă sfântă!

Nu este vorba despre cunoscutul anunt al factorului poștal când aduce corespondența, ci despre rubricile „Poșta redacției” prin care se răspunde celor ce se adresează presei scrise sau audio-vizuale. Voi începe prin a vă prezenta unele „mostre prelevate” din POSTA TVR (răspunsuri redactate de Direcția Programe) în ultimele luni. Astfel, după ce auzim că: „Nu vom DESCONSPIRA dezmodământul serialeiului respectiv” (în loc de DECONSPIRA), ni se vorbește despre: „Adversitatea unor telespectatori ÎMPOTRIVA emisiunilor culturale” (în loc de OSTILITATEA... FATA DE emisiunile culturale). Apoi, în toate POSTELE TVR se folosește pluralul (Orele 18, orele 21, orele 23), în loc de singular (Ora 19, ora 21, ora 23), iar la sfârșitul lunii

A venit poșta!...

septembrie am putut afla că (citez): „DECI este un TIC VERBAL REPETAT” (!). Această exprimare este pleonastică, deoarece TICUL - indiferent de natura lui - este un AUTOMATISM executat în mod INCONSTIENT, formularea corectă fiind, evident: „DECI este un TIC VERBAL” (fără ajectivei REPEATAT, care este de prisos). Încheiere, iată finalul unui răspuns dintr-o POSTA A REDACȚIEI a unei reviste de mare tiraj și anume REBUS: „Colaborările trimise nu prea merg, așa că vă așteptăm cu alete pentru A NE IDENTIFICA mai bine” (!). Nu știu dacă, până la urmă, redactorul care semnează rubrica s-a... IDENTIFICAT (Corect era verbal A SE EDIFICA, cu sensul de A SE LĂMURI), cu însă am IDENTIFICAT (și criticat) greșelile prezentate mai sus din dorința de a-i ajuta pe cei ce le-au comis să nu se mai abată de la exprimarea corectă!

Prof. Gh. CONSTANTIN

pletoasă cu gesturi potrivite referirile filozofice sau mitologice. Dra Diana Văcaru este un bulgăre de energie rostogolindu-se când vici și nepăsător, când îmbrănat și rațional, când superficial și mercant, când temător și agresiv. În totul - alură, ținută, limbaj, fire - se contopește remarcabil cu Rita, țigancă cea tânără, care își acceptă condiția din comoditate. Dna Marlina Popescu (Duța) devine întru chiparea însăși a resemnării, a echilibrului stabilit prin renunțare, a idealurilor refuzate, a defurilor violente imposibil de stăpânit. În rolul sorii Marta, dna Elena Jitcov aduce sobrietate în mișcări, corectitudine în comportament, exactitate în abordări și o infinită oboseală psihică, pentru care va căuta tihnă la mănăstire, în lamentație și rugăciune. Hiperclisă și rece, doctoaara Valentina transferă drei Tina Moga atitudinea rigidă, privirile inflexibile, vocea egală. Proportțiile finale ale eșecului acestui autocontrol forțat le dezvăluie tonul indecis, mâinile tremurând și brutalitatea zadarnic reprobata apoi. Întreg acest

exercițiu dur al cunoașterii de sine îl provoacă apariția inopinată a bărbatului însingurat. Dl Cornel Popescu impresionează prin modalitățile nuanțate în care primește și transmite. Domnia sa știe să primească umil, supus, nepăsător, încredul, obraznic, incitator. La rândul-i, transmite neliniște, deziluzie, incriminare, forță, înfrângere, speranță.

Și mai propune autoarea să ne amintim frigus schimbat pe portocale, întunericul pe panglici colorate, minciuna pe băuturi fine; iar rezorul le conferă dimensiuni ritualice, note carnavalice, accente tragice, tensiuni paroxistice. Dar cine vrea încă să-și aducă aminte de acea cumpănă din trei ani, de răspântia aceea dintre vremuri? Uitarea este, de asemenea, o lucrare a firii și ea slujește mai bine împăcarea de sine decât conștientizarea atitudinii noastre la răscrucea existenței. Compromisul cu propria conștiință se profilează în finalul piesei ca o soluție pentru a merge înainte. Să fie oare cu puțină?

Anca ROTESCU

SEBASTIAN GH. BĂDĂRĂU - pictor al frumuseților naturii

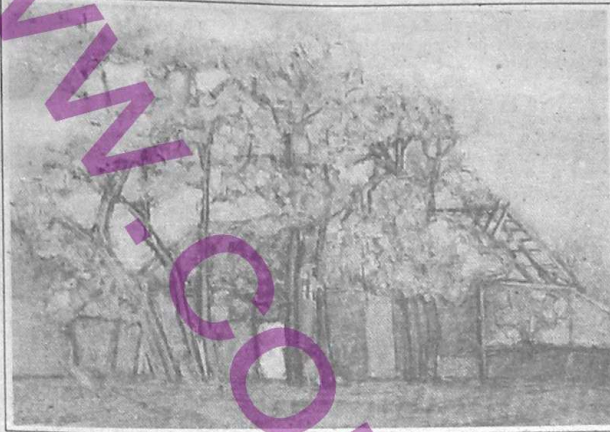
Carnet plastic

interesantă problemă de meditație o constituie „mecanismele” (materiale și psihice) datorită cărora purtăm în noi, în întreaga viață, o serie de icone ale spatului interior înfățișate pe alte meleaguri. Fenomenul”, de care sunt încercați și oamenii obișnuiți, în cazul artiștilor, adică al oamenilor cu mare sensibilitate și simț artistic, se convertește în creație. Poate de aceea, mai ales în cazul artiștilor plastici, relației viață-operă i se acordă o deosebită importanță. Sebastian Gh. Bădărău, născut în Drobeta-Turnu Severin, este, din acest punct de vedere, un pictor privilegiat. Pe lângă poezia Panării și a Porților de Fier, a vapoarelor care-și poartă călătorii prin inima Europei și prin mai multe capitale, există istorie și nebănuite frumuseți: munți, codri, luminișuri, ape repezi, săte etc. care-și schimbă veșmintele după anotimpuri.

Absolvent al binecunoscutei Academii de Artă din București, clasa profesorilor Marius Cilievici și Florin Ciubotaru, cu o bogată activitate expozițională și cu lucrări în diverse muzee și colecții din țară și din străinătate (USA, Japonia, Franța, Israel etc), pictorul nostru - un bărbat încă tânăr, deși căeva fire de păr se scaldă-n alb, cu privire caldă și înalțurilor de om cumsecade - se prezintă în fața vizitatorilor de frumos cu o impresionantă suită de peisaje. Privită cu dragoste, curiozitate și imensă admirație, natura i s-a descoperit cu dramatic, dezvăluindu-și o bună parte din misterioasele și inedite ei fețe și metamorfoze. Vizitatorul este întâmpinat, încă de la început, de o serie de pânze (Efecte de lumină; Livadă înflorită; Melancolie și altele) în care pulsațiile unor vieți line, răspândesc pacea și

tinha pământului... Acolo, în adâncuri și în înaltul cerului, se-adună forțe și impulsuri care stau la începuturile unui șir de geneze... Deși pictorul așează vopselele, cu ajutorul cuțitului, în straturi puternic

reliefate, mai ales când este vorba de contururile copacilor, ale creștelor de stâncă ca domină munții sau ale stâlpilor sau pereților de case, nici o urmă de „nervozitate” (în așezarea pastel) nu tulbură sentimentul de liniște, fiind încorporat în pozițiile sale, compoziții în care domină galbenul, într-o sugestivă gamă de nuanțe, în fin contrapunct cu tonuri de gri, albastru și verde.

Pentru a surprinde cât mai multe fețe și înțelesuri din natură și pentru a da cel mai nimerit glas

sentimentelor de care-a fost încercat până în momentul semnării pânzelor, pictorul, unind tradiția (Dimineața; Primăvara în parc; Pădure, toamna; Nori pe dealuri) cu inovația neostentativă (Lumină lină; Efecte de lumină; Melancolie etc), apelează la multiple tehnici și mijloace: ulei, acuarelă, pastel, tempera etc. și la o subtilă paletă cromatică. Sentimentul naturii este atât de puternic și de larg cuprinzător, încât îl regăsim și-n cele câteva naturi statice (Carji și vase) și-n cele câteva Flori superbe ce trebuie privite de la o anumită distanță pentru a le descoperi întreaga frumusețe. Aceeasi sensibilitate și căldură ni se arată și în cele câteva portrete, inspirat integrate printre peisaje și flori. Descoperirea sufletului reprezintă preocuparea principală a pictorului. Meditație - reprezentând o tânără față adâncită în gânduri - Ecce homo - din care ne privește Mântuitorul Iisus - sunt profund grăitoare din acest punct de vedere. Cu un neobișnuit rafinament, născut din dragoste și admirație, este zămislit portretul intitulat în memoriam în care marele sculptor Gh. D. Anghel înlătură cețurile galbene care învaluiu „masa umbrelor”, ca să se întoarcă în lumea noastră să ne vadă (revadă) și să ne binecuvânteze. Sebastian Gh. Bădărău - deși amândoi au copilărit în faimosul oraș de pe Dunăre, unde se mai vad urmele podului ridicat de Apolodor din Damasc - nici măcar nu l-a zărit vreodată... În schimb, fi cunoaște opera și-i venerază, pentru că acest mare sculptor - cu câtă măiestrie i-a pictat mâinile, degetele! - a modelat, în cel mai strălucit mod, chipul lui Mihai Eminescu, poetul nostru național, care, turnat în bronz, este așezat în inima Capitalei, în fața Ateneului Român.

M. AUGUSTIN

La Galeria de artă „Apollo“

Conducerea PNTCD s-a întâlnit cu artiștii plastici

În dimineața zilei de 1 noiembrie a.c. la Galeria de artă „Apollo” (situată în clădirea Teatrului Național din Capitală) Uniunea Artiștilor Plastici a organizat, în colaborare cu Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD, o întâlnire între tinerii artiști plastici care au contribuit cu lucrări proprii la expoziția „Memoria cruzimii” și conducerea PNTCD.

Din partea Uniunii maestrul Corneliu Vasilescu, sufletul moral și organizatorul acestei expoziții, a prezentat domnilor Ion Diaconescu, președintele PNTCD, Barbu Pițigoi, deputat PNTCD de Argeș și Ion Lambru, președintele Organizației Muncitorești, lucrările expuse, precum și pe tinerii artiști prezenți la întâlnire, mulți dintre ei, încă studenți la Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu”.

Cu toții au zăbovit mai mult timp în fața panoului cu cei 224 de elevi și studenți asigurați de securitate în perioada anilor 1946-1964. Pe mulți dintre aceștia dl Diaconescu i-a cunoscut bine în tinerețe sa de luptător anticomunist, amintindu-și acum cu multă emoție întâmplări legate de acele vremuri și făcând chiar unele comentarii ale adnotărilor din panou.

Au fost remarcate de asemenea picturile (ulei pe pânză, cinci imagini înseriate) lui Valeriu Mladin intitulate „Rugăciune”, ansamblul lui Bogdan Pelmuș sub numele „Ridicatul secretului zero” (în care un bibliograf se proiectează pe o oglindă permițând citirea unor numere de dosar) ca și sculptura în lemn a lui Mircea Darie Dup, denumită „Destinat” reprezen-

tând un om fără un picior, încovoiat sub apăsarea durerii. Alături de aceasta, Titi Ceară, cu lucrarea în lemn numită „Robul și roaba” (două prisme discontinue sugerând un deșinț ce împinge o roabă) și Daniela Iseru cu o tehnică mixtă (pictură în ulei încadrată de o geometrie în lemn sub formă de gratii) intitulată „USLA” completează sublimul spiritual în această expoziție.

Tot la sculptură în lemn au fost admirate și lucrările combinate ale lui Marian Zidaru, dintre care „Masacrul Inocenților” (un șir de 14 piese reprezentând copii ucși, fiecare purtând o cruce albă) sau „Praznic I” (o hartă a României ciuntită în partea răsăriteană, pe care erau așezate 10 pietre de râu, fiecare inscripționată cu o poruncă din „Decalogul” biblic) au prilejuit multe aprecieri admira-tive.

Referitor la această ultimă compoziție, dl Ion Diaconescu a făcut și câteva considerații istorice privind răspândirea populațiilor de origine românească în afara granițelor actuale, ca și referiri la soarta și rolul lor în completarea civilizației noastre din timpurile daco-romanilor și până în epoca modernă.

La terminarea vizionării, președintele PNTCD a purtat o discuție foarte amicală cu tinerii artiști, transmiiându-le admirația sa, mulțumiri din partea PNTCD pentru contribuția lor la valorificarea prin artă a durerilor neamului nostru și dorindu-le din toată inima succese deosebite în activitatea lor viitoare.

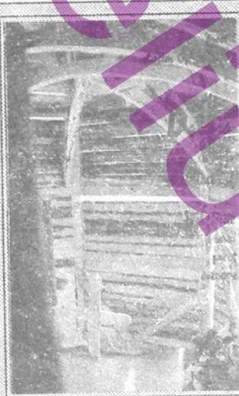
Ulm Ion PĂUNEL

Semnal

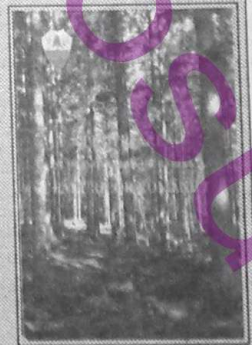

Dintre puținele mărturisiri ale clericilor sau despre aceștia care au trecut prin „Gulagul românesc”, pentru a apăra adevărul creștin, demnitatea națională și drepturile celor mulți, putem aminti cu cinste cărțile apărute după 1989: Sergiu Grossu, *Calvarul României Creștine*, Ioan Dură, *Monahismul Românesc în anii 1948-1989*, *Mărturisitori de după gratii*. Slujitori ai Bisericii în temnițele comuniste (editor: Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Vadului, Feleacului și Chișinăului & Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului), și cea tipărită de curând a lui Zosim Oancea, *Datoria de a mărturisii*. *Închisorile unui preot ortodox*, Editura Hârșma, București, 1995, 160 p. *Încântata mărturie a preotului Zosim Oancea*, cel care a fost încarcerat 15 ani în temnițele comuniste, înfățișează cu mult dinamism memorialistic atmosfera calvarului infernal „din afara societății”, o lume care era ghidată după principiile marxismului, leninismului și stalinismului. Prin aceste închisori, în multe cazuri cu un spirit de teroare mult mai ridicat decât în cele naziste, au trecut sute de mii de români și dintre care tot de ordinul miilor, diaconi, preoți, ierarhi, rabinii și pastori, cei care reprezentau instituțiile religioase din țara noastră. Programul ateist-comunist al celor de la guvernarea României din acești tristi ani via direct și Biserica. Care inamic mai semnificativ decât Biserica Creștină putea avea un regim politic fără Dumnezeu? Și asta într-o țară cu tradiții creștine milenare cum este România!

Dr. Gheorghe F. ANGHESCU

Sub patronajul societății „Progresul Silvic”, a apărut lucrarea *Protejarea și dezvoltarea durabilă a pădurilor României*, volum coordonat de prof. dr. doc. Victor Giurgiu, membru corespondent al Academiei Române, președintele societății „Progresul Silvic”. Reținem generoasa ofertă a acad. Victor Giurgiu: „A spune adevărul despre pătimirile și nevoia de însănătoșire a pădurii românești este bine. A scrie despre el este mai bine. A-l tipări este cel mai bine: rămâne un mesaj adresat urmașilor. Acesta a fost îndemnul care ne-a condus la scrierea cărții de față”.

O propunere pentru spargerea blocajului economic actual

Privatizarea, restructurarea, re-tehnologizarea sunt comandamente unanim acceptate. În aşteptarea roadelor lor, avem la dispoziţie o serie de soluţii cu efecte imediate. Mai mult încă, unele dintre ele ar putea avea şi efecte de antrenare. În această categorie s-ar înscrie înfiinţarea unei zone economice libere pentru producţie în vederea exportului, deci a unei enclave, în economia ţării, unde accentul nu ar mai cădea exclusiv pe comerţ.

Avantaje pentru România: importante venituri din închirierea sau chiar vânzarea unor loturi de pământ pe care se vor ridica fabrici mici şi mijloace ale investitorilor străini, creşterea cererii de braţe de muncă autohtone, şi mai ales încaşări cu dezechilibru din comenzile primite din interiorul

zonei de către firmele indigene ca urmare a proliferării sub-contractării. Zona ar fi administrată de partea română.

Avantaje pentru capitalul străin: posibilitatea diminuării costurilor graţie mării de lucru locale ieftine, scutirea completă de taxe vamale, dreptul transportului liber de capital şi de profit şi, nu în ultimul rând, ocrotirea birocrăţiei şi corupţiei specifice perioadei actuale.

Amplasarea „zonei” este vitală pentru eficienţa ei, atât pentru România cât şi pentru capitalul străin. Din acest punct de vedere considerăm drept cea mai potrivită regiunea canalului Dunăre-Marea Neagră.

Amplasarea „zonei” în această parte a ţării, ar scuti partea română de importante investiţii în infra-

structură, aici aflându-se deja, un aeroport, două porturi maritime, un aeroport oraş etc. În plus, am avea posibilitatea să recuperăm una dintre uriaşele instituţii nerentabile din trecut. „Canalul” n-ar mai fi doar o cale de transport fluvială. El ar fi pus în valoare mult mai complet. În ce priveşte capitalul străin, el ar fi atras de această zonă, dată fiind poziţia ei geo-strategică (apropierea faţă de marea piaţă a fostei URSS, ca şi de piaţa Orientului mijlociu, accesul direct la noi pieţe).

Ținând cont de toate aceste avantaje, PNTCD îşi propune să iniţieze în viitorul parlament, un proiect de lege care să permită o acţiune neîntreruptă.

S. DUMITRESCU

Cum este posibil să fim săraci într-o ţară bogată? Cum este posibil, când în jurul nostru o lume se mişcă, România să fie o ţară care stă în această lume care aleargă, ceea ce înseamnă o ţară care dă înapoi? Nu acesta este destinul nostru şi, de aceea, trebuie în mod hotărât să ne punem această întrebare: De ce? - pentru ca să nu mai repetăm greşelile trecutului. Trebuie să ne punem această întrebare pentru a şti ce să nu mai facem. Noi ştim însă foarte bine că am ajuns aici pentru că, după aproape 50 de ani de comunism, în momentul în care speranţele noastre erau totale, revoluţia a fost furată de o mică mână de privilegiaţi care au reuşit să pună mâna pe avuţiile ţării, astfel încât, după aproape şapte ani în care România a fost condusă de o oligarhie incompetentă, cinică şi coruptă, să asistăm la acest spectacol trist al unei ţări bogate care se zbate în sărăcie. (Emil Constantinescu)

Pregătirea României pentru integrarea în NATO

Sfârşitul războiului rece a creat oportunitatea construirii unei noi arhitecturi de securitate europeană.

După prăbuşirea comunismului, în 1989, în Europa de Est şi Centrală, istoricii ruşi au scos pentru prima dată din arhivele secrete o copie a acordului, din 1939, încheiat între ministrii de externe Molotov-Ribbentrop, privind împărţirea Europei în sfere de influenţă şi datorită căruia Rusia bolşevică ne-a răpit Basarabia şi Bucovina de Nord.

Extinderea NATO către Centrul şi Estul Europei ar însemna asigurarea stabilităţii şi echilibrului pe plan continental şi implicit global.

România a fost prima ţară care la 26 ianuarie 1994 a semnat Parteneriatul pentru Pace, dar şi ultima care a fost de acord cu desfiinţarea Pactului de la Varşovia.

De asemenea, în aprilie 1991 prin preşedintele Ion Iliescu şi ministrul de

externe Adrian Năstase, România a fost prima ţară, fost comunistă, care a semnat un tratat cu URSS şi care, din fericire a devenit caduc prin dezmembrarea Uniunii Sovietice.

NATO defineşte securitatea drept un concept având componente economice, politice şi de apărare.

În ianuarie 1994, NATO a luat hotărârea de extindere către Est, iar în toamna anului 1995 a elaborat un Studiu privind lărgirea acesteia.

Grila NATO potrivit căreia ţările candidate la integrare ar putea fi acceptate prevede:

1. Aprofundarea reformelor democratice.
2. Controlul civil şi democratic asupra instituţiilor militare.
3. Succesul reformelor economice.
4. Rezolvarea diferendelor cu vecinii prin încheierea de tratate.
5. Obţinerea interoperativităţii cu armatele din NATO.

Ţările care aspiră să se integreze în NATO, trebuie să se conformeze principiilor de mai sus şi de asemenea să se integreze economic în UE, ca proces paralel Integrării Militare.

Într-o carte, recent apărută în SUA a preşedintelui Bill Clinton, se spune: „Integrarea în NATO poate şi va face pentru Estul European ceea ce a făcut pentru Vestul European acum 50 de ani, şi anume întărirea democraţiilor împotriva unor ameninţări viitoare, crearea condiţiilor pentru ca economia de piaţă să înflorească şi prevenirea rivalităţilor locale distructive”.

De asemenea, premierul britanic John Major a precizat că „guvernul britanic rămâne deschis ideii de lărgire a Alianţei şi sprijină includerea în NATO a tuturor statelor care doresc acest lucru şi care corespund celor cinci criterii stabilite de NATO”.

Mihai PETRESCU

Propuneri de măsuri ce se impun în primă urgenţă pentru silvicultură

Sub raport organizatoric

1. Reînfiinţarea Ministerului Silviculturii (desfiinţat abuziv după evenimentele din decembrie 1989).

2. În cazul în care propunerile de mai sus nu va fi acceptată, din multitudinea soluţiilor posibile se recomandă integrarea acestei ramuri în Ministerul Agriculturii, Silviculturii şi (eventual) Apelor în cadrul căruia Departamentul Silviculturii trebuie să i se acorde un înalt grad de autonomie. Această soluţie este conformă cu actualele formule organizatorice adoptate în Uniunea Europeană.

Desprinderea silviculturii din actualul Minister al Apelor, Pădurilor şi Protecţiei Mediului se justifică şi din necesitatea organizării Agenţiei Naţionale de Protecţie Mediului, care nu trebuie să aibă în subordine activităţi economice.

3. Pentru gestionarea durabilă a pădurilor statului să se menţină actuala Regie Naţională a Pădurilor, dar cu profil complex care să aibă activităţi privind cultura pădurilor, exploatarea forestieră, vânatoarea şi pescuitul în apele de munte.

4. Pentru restul pădurilor să se organizeze un compartiment (direcţie) specializat în cadrul ministerului menţionat.

5. Actualul Institut de Cercetări şi Amenajări Silvice, Cercetări Ştiinţifice pentru Silvicultură să se reorganizeze în Institut Naţional de Cercetări Silvice cu dublă subordonare: ministerului de profil şi Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice (astăzi acest institut este subordonat Regiei Naţionale a Pădurilor, ceea ce este anormal).

Sub raport legislativ

Elaborarea proiectelor de legi privind:

- ameliorarea terenurilor degradate (după modelul excepţionalei legi pentru care a militat Partidul Naţional Ţărănesc în anul 1930) prin care să se pună bazele împăduririi vastelor terenuri deteriorate, înalte pentru agricultură;

- repunerea în drepturi a foştilor proprietari de păduri, sub forme adecvate cerinţelor unei bune gestionări şi protejării a acestora (prin acordarea dreptului de uzufruct, compensaţii băneşti ş.a.);

- realizarea de perdele forestiere de protecţie a câmpului, a aşezărilor umane şi a căilor de transport;

- ameliorarea Codului silvic adoptat în anul 1996.

Sub raportul politicii forestiere

- Elaborarea de urgenţă a Programului de guvernare (pentru silvicultură)

- Elaborarea strategiei de dezvoltare durabilă a silviculturii, inclusiv pentru integrarea acesteia în structurile europene.

Prof. dr. doc. V. GIURGIU
membru al Academiei Române

Integrarea europeană a României în ajunul marii schimbări

Printre eşecurile notorii ale guvernării PDSR se numără şi politica de integrare europeană. Cei ce se laudă în clipuri electorale că vor integra România în Uniunea Europeană ascund cu bună ştiinţă adevărul despre un bilanţ dezastruos. Produsul intern brut pe cap de locuitor (1270 \$ conform statisticii oficiale) ne plasează în coada Europei centrale şi de est (pentru comparaţie: Ungaria - 3840 \$, Cehia - 3200 \$, Polonia - 2410 \$). Reforma economică încă nu a demarat: restructurarea sectorului industrial nu a început, agricultura produce inefficient din cauza lipsei utilajelor agricole, privatizarea avansează cu mare dificultate. Indicator sensibil al stării economiei, leul pierde zilnic teren în faţa dolarului. La capătul a 7 ani de regim Iliescu, România traversează o gravă criză economică ce îşi află o dureroasă reflectare într-o criză socială profundă şi extinsă. Pensii de mizerie,

salarii insuficiente pentru a face faţă avalanşei preţurilor, erodare continuă a nivelului de trai, cu consecinţe dramatice: creşterea ratei mortalităţii infantile (cea mai ridicată din Europa), scăderea ratei natalităţii, micşorarea speranţei medii de viaţă, creşterea criminalităţii. Enumerarea poate continua, dar concluzia este deja evidentă: cu astfel de „performanţe”, şansele României de a adera la Uniunea Europeană sunt reduse. Iar vinovaţi pentru această situaţie sunt cei care au condus ţara până acum: PDSR şi Ion Iliescu. Prin eşecul guvernării lor ei confirmă acel adevăr amar, rostit de un mare om politic: „Nu există ţări bogate şi ţări sărace, ci doar guvernări bune şi guvernări proaste”.

Cum ar fi arătat România sub o guvernare competentă şi responsabilă ne putem da seama observând avansul luat de cehi, unguri, polonezi pe calea

realizării unei societăţi democratice, stabile şi prospere. Îndeplinindu-şi obligaţiile asumate faţă de proprii cetăteni, guvernele acestor state se apropie tot mai mult de satisfacerea criteriilor de aderare la Uniunea Europeană, aşa cum sunt ele stipulate în Acordurile de asociere. Pentru că, până la urmă, integrarea europeană nu reprezintă un obiectiv în sine, diferit şi independent de celelalte obiective ale construcţiei democratice, politice, economice şi sociale. Cu cât aceste obiective sunt mai bine realizate şi mai repede atinse, cu atât perspectiva aderării la Uniunea Europeană este mai apropiată. În acest imens efort constructiv, strategia de integrare europeană acţionează ca un sistem de referinţă pentru jalonaarea drumului parcurs, cuantificarea realizărilor şi compararea performanţelor.

Silviu Dănuţ POPA

Ajuns la guvernare, PNTCD trebuie să devină simbolul competenței, al respectării legii și al cinstei

În fața de marea majoritate a populației care a ajuns la limita supraviețuirii înseamnă măsuri urgente și radicale pentru redresare economică, iar aceasta presupune competență și integritate morală, privatizare și bani. Dacă privatizarea și sursele financiare pentru modernizare și reînnoirea cer perioade de timp mai îndelungate, competența și integritatea morală trebuie înfronate de la nivelul primului ministru și până la directorul ultimului agent economic de stat și instituție bugetară în primele 200 zile de guvernare a CDR și a aliaților săi.

Marea acțiune ce trebuie întreprinsă în acest scop la scară națională nu trebuie să urmeze nici modelul comunist al epurării „dușmanilor de clasă” și nici pe cel ilescian al pedeserizării generale. Competența, cinstea și corectitudinea trebuie să constituie singurul criteriu de menținere sau numire a managerilor, a membrilor AGA și CA din toate domeniile activității economico-sociale.

Dar pentru ca PNTCD - principala forță politică din CDR - să poată pretinde tuturor aliaților săi o asemenea delimitare netă de incompetență, incorectitudine și corupție se impune ca el însuși să-și ridice stacheta calităților morale ale membrilor săi. Porțile pentru înscrierea în PNTCD trebuie să rămână în continuare larg deschise așa

cum s-a procedat după decembrie 1989, dar orice abatere spre foloase necuvenite trebuie sancționată prompt cu excluderea din partid, destituirea din funcție și dacă este cazul, declanșarea anchetei penale, indiferent cine-i persoana în cauză și ce funcție ocupă.

Nu trebuie să ne iluzionăm prin a crede că între membrii noștri de partid nu se află și persoane cu aceleași metehne otomano-balcano-comunisto-pedeseriste privind peșcheșul, traficul de influență sau nepotismul și care abia așteaptă să se instaleze pe niște funcții pentru îmbogățirea

peste noapte. Aceasta ar însemna nu numai sinucidere politică pentru PNTCD și CDR, dar și un dezastru pentru România și pentru acest popor care și-ar pierde astfel și ultima speranță că se mai poate guverna și altfel.

Că toți sunt egali în fața legii și că nimeni nu este mai presus de ea trebuie să devină o realitate în România din ziua preluării puterii.

Trinomul Competență-Lege-Cinste trebuie să devină emblema rațiunii de a fi a PNTCD, în care scop nici un efort sau sacrificiu nu pot fi apreciate ca prea mici. Să facem ca acest trinom să devină un adevărat crez al partidului, crez pe care să-l purtăm și să-l predăm din generație în generație, nepătat. El nu trebuie să caracterizeze doar pe cei din conducerea centrale și locale ale PNTCD, ci întreaga masă de membri ale acestuia. Pentru asta este nevoie de voință, de fermitate și principialitate în prevenirea și sancționarea oricărei abateri.

O atare exigență privind virtuțile cardinale ale unui partid creștin răspunde nu numai necesităților istorice ale acestei perioade de cumpănă pentru România, dar și tradițiilor celor două partide înaintași și a iluștrilor lor conducători, Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

Jenică BASOC

DE CE?

ZECE ÎNTREBĂRI ȘI UN SINGUR RĂSPUNS

1. De ce producția industrială a țării a scăzut la cca 50%, în raport cu cea de dinainte de 1989?

2. De ce o țară cu un puternic potențial agricol și un export semnificativ de produse agricole importă cereale, zahăr, făină și alte produse alimentare?

3. De ce există un puternic blocaj financiar, în aproape toate ramurile economice?

4. De ce șomajul nu scade în ciuda promisiunilor de „un milion de locuri de muncă”?

5. De ce nu se procedează la reorganizarea și reprofilarea unor mari întreprinderi de stat falimentare și care sunt susținute prin subvenții de sute de miliarde de lei pe an, bani realizați din impozite și taxe suportate de toți cetățenii țării?

6. De ce privatizarea, considerată ca un obiectiv prioritar al perioadei postrevoluționare, se desfășoară atât de lent, cu ezitări și convulsii?

7. De ce valoarea leului, raportată la dolar, scade în mod continuu?

8. De ce corupția a atins proporțiile unui flagel epidemic, fără a se întrevădea nici o perspectivă de eradicare sau cel puțin de diminuare a acestui fenomen nociv?

9. De ce situația demografică, sărăcia și educația sunt din ce în ce mai deficitare, situație explicată de guvern prin lipsa de fonduri, în timp ce se alocă sume uriașe pentru aparatul birocratic, cheltuieli de protocol și manifestări pentru proslăvirea actualei puteri, precum și pentru

finanțarea întreprinderilor nerentabile?

10. De ce pauperizarea unei mari părți a populației a atins un nivel atât de scăzut, încât mulți cetățeni și-au pierdut speranța în orice posibilitate de redresare și regretă epoca ceaușistă, deși recunosc lipsurile și caracterul opresiv ale acesteia?

La toate aceste „De ce?” nu sunt necesare tot atâtea răspunsuri independente, întrucât o analiză, chiar sumară, a acestor întrebări ne duce la un singur răspuns comun și anume:

Pentru că actuala guvernare Iliescu-PDSR dă dovadă de lipsă de voință politică pentru rezolvarea marilor probleme ale țării, grija principală a puterii fiind satisfacerea intereselor clientelei politice. Dacă din nefericire actuala guvernare va continua încă patru ani, aceasta va duce la transformarea populației într-o societate cu două clase puternic diferențiate: pe de o parte o minusculă minoritate financiar-politică, opulentă și autoritară, iar pe de altă parte o majoritate timorabilă, adusă la obediență printr-o pauperizare dirijată.

În aceste condiții democratice, unica soluție este o schimbare radicală a politicii economice și sociale, ceea ce impune o schimbare nu de guvern, ci de regim.

Aceasta se poate realiza și trebuie realizată prin votul unanim al țării pentru CDR, Contractul cu România și candidatul la președinție, dl profesor Emil Constantinescu.

C. CONSTANTINESCU

JOSÉ IGNACIO SENAO GÓMEZ, senator, membru al Partidului Popular Spaniol, președinte al provinciei Zaragoza

Am dorit să vin în România pentru a susține PNȚCD

Domnule senator, sunteți pentru prima oară în România. Care au fost primele dvs. impresii?

Prima impresie pe care mi-am format-o aici este că poporul român dorește să trăiască în democrație în pace și de aceea speră că vor veni vremuri bune atât pentru tineri cât și pentru cei în vârstă și cred în schimbarea totală în bine, schimbarea care să apropie România ca mentalitate și ca formă de guvernământ de țările din Europa occidentală.

Ce ne puteți spune despre ecoul acestei vizite în România?

Am venit în România ca reprezentant al Partidului Popular Spaniol și al președintelui acestuia, domnul José María Aznar actual prim ministru al guvernului spaniol. Am dorit să fim prezenți în România în această perioadă crucială pentru a susține PNȚCD, pentru a participa la mitingul care a încheiat campania electorală a CDR și pentru a urmări desfășurarea alegerilor.

Cum apreciați desfășurarea alegerilor parlamentare și prezidențiale din România?

În ziua alegerilor am fost prezent în județul Teleorman. Din ceea ce am văzut, lipsește aplicarea sistemului democratic al alegerilor. Pot să vă spun că am descoperit nereguli majore mai ales în zonele rurale, în satele mici acolo unde nivelul de pregătire al populației este mai scăzut. Astfel, într-o secție de votare din satul Scurtu, o persoană cu un singur buletin de identitate a votat pentru încă patru persoane iar altcineva a încercat să introducă în urnă mai multe buletine de vot.

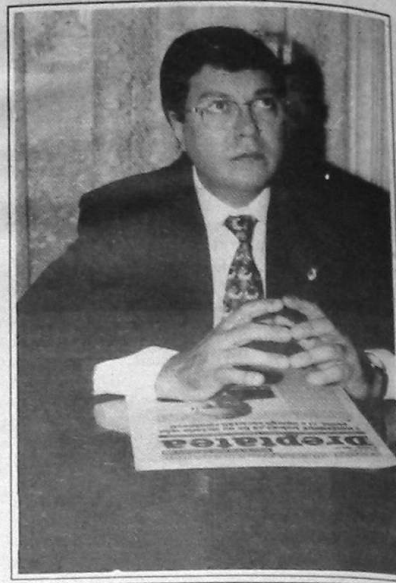
Ați participat la mitingul CDR din ultima zi a campaniei electorale. Cum apreciați desfășurarea mitingului?

Am participat la acest miting pentru a transmite mesajul Partidului Popular Spaniol către CDR și susținătorii acestuia. Atmosfera a fost impresionantă prin numărul mare al participanților și prin entuziasmul cu care aceștia își exprimau încrederea în schimbarea în bine a României. Am remarcat spiritul civic al participanților care nu s-au lăsat antrenat de diversiunea creată de partidul de guvernământ în momentul începerii mitingului, când avionare care au survolat Piața Rosetti și Piața Universității, lansau afișe electorale pentru susținerea lui Ion Iliescu și a PDSR.

Domnule senator, ce ne puteți spune despre relațiile dintre Partidul Popular Spaniol și Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat?

Partidul Popular Spaniol este un partid creștin democrat de aceeași nuanță și ideologie cu PNȚCD. Am venit în România pentru a ajuta la întărirea relațiilor între cele două partide și pot să vă spun că suntem deja într-un stadiu avansat. Dacă până acum Spania și-a deschis porțile către România într-o măsură mai mică din cauza deosebirilor dintre concepțiile guvernamentale, acum, când opoziția din România a câștigat în mod cert alegerile parlamentare vom avea o deschidere totală. Sunt convins că aceeași atitudine vor avea și Franța, Anglia și Germania ceea ce va facilita procesul integrării țării dvs. în Uniunea Europeană. De aceea salut și sprijin formarea noului guvern al forțelor de opoziție.

Au consemnat
Bianca MATEI și
Niculae PARASCHIV

Comitetul român de inițiativă din Paris, pentru susținerea opoziției naționale în alegerile din 17 noiembrie 1996

Frați români,

Noi, românii din exil, văzând că:

◆ România nu aparține cetățenilor ei, ci numai puterii corupte,

◆ Nimeni nu cere oficial revenirea la Patria-Mamă a Basarabiei și Bucovinei,

◆ Legea nu îl apără pe cetățean, ci doar interesele puterii,

◆ Țăranii nu sunt cu adevărat stăpâni pământului, deoarece nu au mijloacele necesare pentru a-l lucra,

◆ Copii ai țării vagabondează, se droghează și sunt vânzătorii rețetelor de prostituție,

◆ Bătrânii nu au pensia asigurată și, în consecință, nici bătrânețea lor, după o viață chinată și distrusă de 50 de ani de comunism,

◆ Întreaga situație economică și socială a țării se găsește mult sub nivelul lăsat de Ceaușescu,

◆ Foștii nomenclaturisti, securiști și guvernanții actuali, formând împreună mafia românească, profită de dezastrul țării, îmbogățindu-se; ei simt însă că zilele le sunt numărate,

◆ Falsificatorii alegerilor precedente l-au reinvestit în funcție pe Ion Iliescu, responsabil de crime împotriva tinereții, intelectualilor și a întregului popor român,

◆ Prin actele sale și prin politica sa criminală, dusă de peste 40 de ani,

Ion Iliescu nu are nici un drept moral sau legal de a se prezenta la alegeri; el trebuie să răspundă de actele sale în fața Justiției naționale și internaționale.

Frați români, înaintea acestor alegeri, ne adresăm vouă:

● Să cerem întregii Opoziții să se unească, pentru salvarea țării

● Participați cu toții la vot, pentru ca România să redevină o țară a Dreptului

● Împreună cu Biserica și Opoziția unită, să înfăptuim reforma morală de care țara are nevoie, căci din 1989 și până astăzi nimeni nu a făcut-o.

Votând pentru Opoziția unită, vom dobândi:

■ Condamnarea oficială a comunismului ateu, ca principală cauză a tuturor necazurilor noastre, a distrugerii societății și vieții românilor. Judecarea responsabililor, așa cum s-a făcut în Albania și Cehia, sau în cadrul procesului nazismului.

■ Reforma Justiției și a calității de jurist, prin eliberarea ei de sub puterea politică. Nu are dreptul să fi judece pe români, sau în numele lor, Ion Iliescu cel care a colaborat cu puterea comunistă sau a participat, direct sau indirect, la asasinarea tinereții țării, înainte și după Revoluția confis-

cată din 1989.

■ Refacerea morală a vieții politice, prin

eliminarea celor corupți.

■ Puterea centrală politică (parlament și guvern) să fie supusă jurământului în fața Consiliului Suprem al Magistraturii.

■ Puterea locală (sate, comune, orașe, municipii, județe) să revină poporului care, în perioada legislativă și în caz de fraudă sau abuz, să poată cere alegeri locale noi.

■ Dizolvarea tuturor polițiilor parralele și constituirea unui corp de ordine publică, supus controlului Justiției și acționând pe baza unui Cod deontologic.

■ Refacerea vieții sociale, prin susținerea de către puterea locală, statală și de către Biserica, a familiei, a copilului și a bătrânilor.

■ Reforma juridică a statutului televiziunii și responsabilitatea ei morală; transformarea acesteia într-o televiziune obiectivă, pusă în slujba adevărului.

■ Aplicarea, fără nici un fel de abateri, a drepturilor omului, respectarea libertăților sale.

■ Trecerea pământului în proprietatea țăranilor care îl lucrează, proprietate apărută și garantată de națiune.

■ Refîntregirea națională, prin re-

venirea Basarabiei și a Bucovinei la Patria-Mamă, provincii ocupate, care aderaseră liber la formarea României Mari în 1919.

■ Reprezentarea românilor din afara frontierelor în viitorul Parlament, întrucât frontierele României nu sunt numai geografice, ci și umane.

Să ne ajute Dumnezeu ca România copiilor și nepoților noștri să cunoască Credința, Libertatea și iubirea de Dumnezeu, de Om și de Țară, iar tragedia generațiilor precedente să ne fie pildă spre îndreptare în viitor!

□ Asociația Foștilor Deținuți Politici din România (purtător de cuvânt în Franța, Remus Radina)

□ Asociația Femeilor Ortodoxe Române (Hortansia Tomoroveanu)

□ Asociația France-Roumanie Art (ing. Ștefana Bănu)

□ Asociația Jurnaliștilor Români-Vest (Dan Culcer)

□ Asociația Pro Basarabia și Bucovina (N. Lupan)

□ Amicala Aromână din Paris (ing. I. Perifan)

□ Casa Românească (A. Ghika - președinte)

□ Comitetul de inițiativă pentru Restabilirea Ordinii Ecclesiastice la Biserica Ortodoxă Română din Paris (ing. S. Bănu, Prof. A. Bogdan, dr. ing. G. Culică, fiz. I. Ghika, P. Goma, C. Martin, dr. A. Michaleaux, R. Negrescu-Șuța, dr. P. Predelleanu, dr. P. Stinescu, cpt. G. Stănculescu, arh. A. Vișan)

□ Comitetul Parohial al Bisericii Greco-Catolice «Sfântul Gheorghe» din Paris (Mgr. Gh. Surdu, dr. Gr. Pop)

□ Comunitatea Românilor din Franța (ing. Grigore Filiti)

□ Consiliul Parohial al Bisericii Ortodoxe Române din Paris (dr. D. Stoenescu, ing. N. Caracota)

- Consiliul Eparhiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală (dr. A. Caulea, ing. D. Chiriac, F. Verca, ing. Christopol)

- Institutul de Cultură Europeană Basarabia (prof. E. Cosmopol)

- La Revue des Confluences Franco-Roumaines (prof. A. Boldeanu)

□ Liga Asociațiilor Române din Franța (arh. A. Vișan - președinte)

□ Uniunea Foștilor Combatanți Români (I. Rotaru, D. Crețu)

□ Uniunea Mondială a Românilor Liberi (dr. P. Predelleanu).

Corespondență telefonică din Geneva, transmisă de dl Dumitru Ionescu, președintele Uniunii Foștilor Deținuți Politici din România, cu sediul la Geneva, membru în Comitetul de Conducere al CDR

“În calitate de președinte al Comisiei Electorale din Geneva, constituită pentru alegerile din 3 noiembrie, vă comunic următoarele: în ziua de 4 noiembrie, la ora 1.00, după număratoarea voturilor cetățenilor români din Elveția, am consemnat următoarele rezultate:

Președinție	Camera Deputaților	Senat
Emil Constantinescu - 75,5%	CDR - 72,5%	CDR - 72%
Ion Iliescu - 12,8%	PDSR - 9,5%	PDSR - 10,1%
	USD - 4,5%	USD - 5,1%

Rezultatele au fost comunicate Biroului Electoral Central al CDR, în entuziasmul românilor din Elveția. Dumnezeu a ajutat poporul român să-și aleagă cea mai bună cale de urmat. Noi, veteranii Partidului Național Țărănesc, trăim acum cele mai fericite clipe ale vieții, pentru că după 50 de ani de la uriașă fraudă electorală din noiembrie 1946, am reușit să câștigăm încă o dată alegerile, prin vot cinstit, ca și în urmă cu o jumătate de secol. Victoria este de partea celor care au luptat pentru libertatea și democrația neamului lor.

Dumnezeu să ne ajute!”

